

KOMMUNIST

Vælt regeringen

Nu skal VKO stilles til regnskab for deres ødelæggelser

■ Valgkampen er i fuld gang, og på trods af de Radikales sædvanlige forsøg på at sidde på to stole, er valgets hovedspørgsmål et valg mellem partier, der vil fortsætte afviklingen af generationers tilkæmpede rettigheder til fordel for spekulanter og storkapital, og partier der vil investere direkte i arbejdspladser og en stærk offentlig sektor.

Arbejdsløsheden

Med halveringen af dagpengeperioden og ødelæggelsen af efterlønsmuligheden ser fremtiden sort ud for tusindvis af danskere. I den private sektor foregår der for tiden store fyringsrunder, og forvarslingerne om, at børspanikken vil koste tusinder af arbejdspladser holder stik.

Den forkælede finanssektor er allerede ude med varsling af et stort antal fyringer. En fortsættelse af udsultningen

af kommunernes økonomi og bebudelsen af nedlæggelsen af regionerne vil ligeledes betyde masseafskedigelser. Alene derfor er det nødvendigt at der sikres tryghed ved arbejdsløshed og investering i arbejdspladser, som den såkaldte "røde" blok vil.

EU diktater

VKO-flertallets politik har været i tråd med – og dikteret af – EU's politik, der har skabt de store problemer, som befolkningerne i EU-landene, og ikke mindst Eurolandene slås med. Hvis Danmark skal kunne rejse sig gennem investeringer i arbejdspladser og social tryghed, skal Euro-pagten opsiges.

Af de tre partier der stiller op til en alternativ politik og regering er det kun Enhedslisten, liste Ø, der klart har markeret viljen til at bryde med EU's diktater og pagter.



Derfor gælder det om at styrke Enhedslisten indenfor "Blokken".

Stop for krig

Under VKO har Danmark uden ophold været krigsførende. Den politik skal stoppes.

Det var skuffende for mange, at Enhedslisten hoppede på krigen mod Libyen, der hurtigt viste sig at være endnu en krig om olie. Men bedre sent end aldrig. Enhedslisten står nu for at stoppe krigen.

– Og så gælder det ellers

om at få fagbevægelsen styrket, så arbejderbefolkningen har en stærk interesseorganisation bag sig i kampen for at forhindre at arbejderne og de svageste skal betale for kapitalismens krise.

bfc

Uligheden stiger mest i Danmark

Danmark er det europæiske land, hvor uligheden er vokset mest i løbet af de sidste par år.

■ En ny opgørelse fra Eurostat viser at forskellen på de rigeste og fattigste er vokset hurtigst i Danmark.

Ifølge opgørelsen er forskellen på, hvor meget mere de rigeste tjener i forhold til de fattigste vokset med næste 25 procent på et par år. De rige er blevet rigere, mens det er stået stille i den anden ende af skalaen.

Bevidst politik

Ifølge Bent Greve, professor i Forvaltning fra RUC, er der især en grund til udviklingen.

"Der er i Danmark blevet ført en økonomisk politik, der har favoriseret dem, der i forvejen har tjent meget. Skattelettelserne er især kommet dem med høje indkomster til gode," siger professoren.

Skattereformen er ifølge professoren den vigtigste

grund til den større ulighed. Derudover har folk i arbejde nydt godt af pæne lønstigninger frem til krisen i 2008. Stigningen har dog ikke smittet af på overførselsindkomsterne. Tiltag som starthjælp og loft over de laveste ydelser har også gjort uligheden større.

Endelig peger Bent Greve på satsreguleringen. Den betyder for eksempel, at per-

soner på dagpenge i dag får en mindre andel af deres løn end for 10–15 år siden.

Fattigdomsgrænse

Oplysningerne fra Eurostat har fået FTF til at reagere. Formanden Bente Sorgenfrey mener, at der skal sættes målrettet ind i forhold til de fattigste.

– Udviklingen går den forkerte vej. I FTF mener vi,

at der skal indføres en fattigdomsgrænse i Danmark, så alle får økonomisk hjælp til at leve et værdigt liv og tage aktivt del i samfundet, siger FTF-formanden, og peger på at forholdene for og hjælpen til landets svageste de sidste mange år er blevet dårligere.

Læs mere om undersøgelsen side 6

De ansvarlige

Efter ti år med fundamentalistisk liberal politik skal VKO flertallet nu stå til ansvar for resultatet. Ikke kun overfor storkapitalen og de rigeste hvis interesser de med stor omhu har varetaget, men også overfor det flertal af befolkningen der har måttet betale. For selvom mantraet for regeringens politik har været, at markedet alene skal styre og regulere samfundet, så har det ikke været anderledes end at "markedet" gang på gang har bedt om – og fået hjælp fra netop samfundet.

Dyre bankgaver

Inden udskrivningen af valget fremlagde regeringen et finanslovsforslag med et underskud på godt firs milliarder, samtidig med at det endnu engang indeholdt nye nedskæringer på poster, der er af vital betydning for den befolkning, der fylder penge i kassen. Underskuddet er dog småting i forhold til de allerede afholdte og forventelige udgifter til endnu en bankpakke, som i huj og hast blev forhandlet igennem med de store banker inden valgudskrivelsen. Bankpakkerne har været dyre for skatteborgerne. Siden 2008 er ni banker krakket. Der tales om beløb på omkring 180 milliarder kroner givet i individuelle garantier til banker der alligevel krakker. Den seneste bankpakke kommer også til at koste statskassen dyrt, og dertil er det grotesk at give de største og rigeste banker en såkaldt statslig medgift, så de kan opkøbe mindre banker, eller lade dem vælge at købe den overskudsgivende del og overlade tabet på de lån som bankerne ikke kan inddrive til staten.

Dyre nedskæringer

Oven i de dyre gaver til finanssektoren kom skattelettelserne til de rigeste. Disse udgifter og manglende indtægter har været hård kost for samfundet. Stigende arbejdsløshed, stigende fattigdom, dårligere uddannelsesmuligheder, dårligere vilkår for børnene både i institutionerne og i skolerne. Dertil kommer den skandaløse halvering af dagpengeperioden sideløbende med ødelæggelsen af efterlønsordningen og forhøjelsen af pensionsalderen. VKO står nu til ansvar overfor de tusinder, der inden længe ryger ud af dagpengeordningen, hvoraf omkring halvdelen helt vil miste en indtægt på grund af kontanthjælpsstramninger. De borgerlige partiers mangeårige ideologiske krig mod fagbevægelsen, underbygget af lovgivning som halvering af dagpengeperioden og angrebet på efterlønsordningen, er dårlig økonomisk politik. A-kasse- og efterlønskontingent er et betragteligt tilskud til statskassen, hvorimod kontanthjælp er ren tilbagebetaling af indbetalte skattekrone. Men i forhold til det ansvar de borgerlige har påtaget sig overfor storkapitalen, kan en svækket fagbevægelse og en sulten arbejdsløs uden indtægt blive et plus for profitten gennem lavere lønkrav. Men samtidig er fattigdom et problem for det kapitalistiske systems overproduktion. Et problem de ansvarlige ignorerer.

Dyrt sammenbrud

Det problem ignoreres også af børsspekulanterne, der er i panik. Den internationale børspanik har sat spot på et system, hvor aktiekurserne falder når der er dårlig afsætning og dermed 'røde tal' på virksomhedernes regnskaber, men stiger når tallene forbedres ved masseafsædigelser. Børspanikken er et døende systems paniske krampetrækninger; et system der har overlevet sig selv.

Det er ikke ansvarligt at give det system kunstigt åndedræt, men det er ansvarligt at ruste befolkningen mod krisen og sammenbruddet. Det gør det vigtigt at styrke arbejderbevægelsens organisationer, og give befolkningen de bedste muligheder for at stå samlet og organiseret i fagbevægelsen. Det er derfor dybt nødvendigt at få væltet det siddende politiske flertal og den siddende regering. En ny regering, der lægger Friedman helt væk.

Regionerne skal udbygges

Der vil blive mange tabere ved regeringens forslag om nedlæggelse af regionerne

Af Lilli Rodeck

■ Ved kommunalreformen 2007 nedlagdes de 13 amter, som blev erstattet af 5 regioner, hvis funktioner blev meget begrænsede i forhold til amternes. Specialområderne for handicappede, døgnbehandling af børn og unge samt miljøvurderinger og tilsyn blev overført til kommunerne, uden at disse fik tilført flere økonomiske ressourcer.

Regionerne fik ikke, som amterne havde, ret til at opkræve skat. Og selvom de fik flere opgaver end driften af sygehusene, er det det eneste, som vælgerne tror regionerne tager sig af; men regional udvikling, råstofudvinding, uddannelse og kultur og udvikling af udkantområder, drift af visse institutioner for særligt udsatte og oprettelse og drift af et regionalt trafikelskab er regionernes opgaver.

Bagtanken

Det interessante er regeringens motiv bag skabelsen af de forkætrede regioner. Da flertallet af Folketingets partier er EU-begeistrede, kan skabelsen af regionerne ses som vejen til at gøre Danmark til én region i EU. Men da denne tanke nok ville vække folkelig modstand, ville regioner med regeringsbestemt økonomi være mere spiselige. Og desuden ønskede regeringen, at regionerne skulle modtage protesterne mod den enorme omlægning af sygehusene og placeringen af "supersygehusene". Men den del af planen har ikke virket.



Trafik og miljø

Men skal regionerne nedlægges? Som de er nu, fungerer de ikke godt nok. Ændrede man regionernes opbygning, således at de, ligesom amterne, kunne opkræve skat, fik underlagt hele trafikområdet samt overtog de gamle amters funktion på miljøområdet, vil der være en bedre chance for, at landet, som det fungerer nu, især på trafikområdet, vil komme til at hænge bedre sammen. De gamle amtsveje, som mange steder i landet er i en dårlig forfatning, vil kunne opleve igen at være hovedfærdselsårer. Kommunerne har ikke råd til at vedligeholde hele vejnettet.

På miljøområdet oplever vi, at kommunerne ikke har ressourcer eller viden nok til at beskytte især søer og vandløb. Forurening er ikke noget, som kender til kommunegrænser.

Sammenhæng i sygebehandling

Fik regionerne ret til at

opkræve skat, vil der være en større chance for, at sygehusområdet, især hvad angår medicinske afdelinger og psykiatrien ikke vil blive udsat for den manglende udvikling, vi ser nu. De offentlige sygehuse vil på denne måde have reel chance for at blive så velfungerende, at de uhyggelige tal vi ser for dødeligheden for bl.a. kræftsygdomme kan komme ned på samme niveau som resten af Vesteuropa. Hvad angår hjælpemidler til stærkt handicappede, vil det også være et område, som kunne være bedre placeret i regionerne, da kommunerne ikke har råd eller ekspertise. Netop handicapområdet udsættes i disse år for store besparelser.

Alt i alt vil regionerne kunne blive en gevinst for befolkningen, frem for regeringens forslag om en nedlæggelse og skabelsen af 3 professionelle bestyrelser, som kun skal tage sig af sygehusområdet. I dette forslag vil yderområderne klart tabe.

KOMMUNIST

20. årgang

Organ for Kommunistisk Parti i Danmark
Frederikssundsvej 82
2400 København NV

Telefon 38 88 28 33
Telefax 38 88 24 33
Bankkonto: 5322 0311328

www.kommunisterne.dk
E-mail: kpid@kommunisterne.dk

Ansvarlig over for presseloven:
Jørgen Madsen.

Redaktion:
Frederikssundsvej 82
2400 København NV

Telefon 38 16 28 33

www.kommunisterne.dk
E-mail:
kommunist@kommunisterne.dk

ISSN 0906-544X
12 numre årligt.

Abonnement:
Halvårs 165,- kr.
Helårs 275,- kr.
Løssalg 10,- kr.

Redigering af septembernummeret er afsluttet 29. august. Afleveret til Postvæsenet: 31. august.

Deadline kommende numre:
Oktober – 19. september
November – 17. oktober

Kommende numre afleveres til Postvæsenet:
Oktober – 28. september
November – 26. oktober

Sats: Karen Hedegaard
Tryk: Kailow Graphic

Kapitalens gabestok

Fattige unge skal i gabestok, men ulighed og fattigdom slår tilbage på dem som har skabt det



Af Betty Frydensbjerg Carlsson
Formand Kommunistisk Parti
i Danmark

■ – De lytter jo ikke til os, de ta'r sig kun af de rige, lød det fra de unge ustrukturerede oprørere i England efter flere dage, hvor aggressionerne over deres elendige situation kom til udtryk i destruktive ødelæggelser og tyveri af forbrugsgoder de ikke har råd til at købe.

Den konservative premierminister har da heller ikke tænkt sig at begynde at lytte. Han har fundet middelalderens pisk og gabestok frem. De unge der bliver genkendt fra overvågningskameraerne vil ikke alene blive straffet hårdt, som han siger, de skal også iklædes en særlig dragt og sendes til offentlig spot og spe på gaderne for at rydde op.

Fattige børn og unge

Men heller ikke herhjemme er "lytte-lysten" til at få øje på. Premierministerens meningsfæller i regeringspartierne og Dansk Folkeparti har for travlt med at udtænke strengere straffe, f.eks. helt at afskaffe den kriminelle lavalder så også småbørn kan straffes. Det behøver de slet ikke lave nye love om, for gennem deres bevidst fattigdomsskabende politik har de allerede idømt 65.000 børn til at vokse op i fattigdom, og 60.000 unge – studerende ikke medregnet – til at leve i fattigdom. Forældrene har bare at lære deres børn at de ikke må være utilfredse med det.

Ungdomsarbejdsløshed

For de heldige unge som får gennemført en uddannelse, ser fremtiden heller ikke lys ud. Over 12% af de nyudlærte faglærte går direkte ud i arbejdsløshed, og for de unge med en længerevarende uddannelse er tallet næsten oppe på 13%. Men det er de fagorganiserede unge, som er så heldige at de kan gå på dagpenge, de såkaldte dimittender. For de mange unge arbejdsløse der ikke har fået mulighed for at optjene dagpengeret, er antallet af arbejdsløse kontanthjælpsmodtagere blandt unge mellem 16 og 29 år steget så meget, at de nu udgør næsten 39% af alle kontanthjælpsmodtagere. En generation er ved at blive sat af, af en regerende generation, der selv fik alt.

For få praktikpladser

Uddannelse er et af de områder der har fået kniven. Mens Danmarks Statistik har offentliggjort at kun ca. hver tredje ung, afslutter deres erhvervsuddannelse på normeret tid, og at det kun er lidt over halvdelen af de unge, som starter på en erhvervsuddannelse, som har afsluttet deres uddannelse mindst tre år senere, har regeringen ladet uddannelsesområdet stå for en stor del af de besparelser, der er indeholdt i 'Genopretningspakken'. Alene ungdomsuddannelserne skal spare 743 mio. kr. i år, og besparelserne stiger til over 900 mio. kr. i 2013. Manglen på praktikpladser er skrigende.

For få undervisere

Også de akademiske uddannelser er i bund. Der har været jublet over de mange unge der er blevet optaget på landets universiteter i år, men som formanden for Danske Studerendes Fællesråd, Magnus Pedersen siger: "Det er altid fedt, når flere tager en uddannelse, men jeg vil ikke byde nye studerende de forhold vi oplever i dag. På vores uddannelser undervises studerende i telte og kolde barakker, og der er slet ikke undervisere nok. Studerende



har i dag helt ned til fire timers undervisning om ugen".

For mange bankpakker

Den stenrige bankdirektør, Peter Straarup, Danske Bank, krævede i en udtalelse at der skal komme en ny bankpakke fordi – "danske banker kan ikke tåle flere hårde bankkrak", som han udtrykte det. Nu er det nok mest skatteborgerne der ikke kan tåle at betale mere til bankerne, men i modsætning til de

unges nødråb, blev hans krav straks hørt af minister Mikkelsen. Bankpakke 4 ligger klar. Skatteborgerne betaler igen, igen – med fattigdom og underskud i den fælles kasse. Nu er det jo sådan, at Straarups magt er kapitalens magt – også selvom de formøbler den i spekulation. Derfor lydhørheden.

Ungdomsoprør

Vel er der brug for et ungdomsoprør. Fremtiden tilhø-

rer ungdommen, og de har mulighederne for at forme den.

Men det kræver et ungdomsoprør der er solidarisk og målrettet, der ikke river ned, men bygger op. Et sådan oprør vil møde lydhørhed og opbakning fra de mange, der for længst har opdaget kapitalens gabestok: Den hvori de selv har udstillet deres anarki, grådighed og menneskeforagt.

Mere personale til børnene

■ Ny undersøgelse dokumenterer sammenhæng mellem normeringer i børnehaven og børnenes senere resultater i skolen.

Der er direkte sammenhæng mellem kvaliteten af børnehaven, og hvordan børnene senere klarer sig i skolen.

Det viser en ny undersøgelse fra AKF og SFI – det Nationale Forskningscenter for Velfærd. Det sætter fokus



Jakob Sølvhøj, formand for Pædagogisk sektor i FOA.

på de senere års mange nedskæringer og nednormeringer af pædagoger i børneinstitutionerne, som både de berørte fagforeninger og forældre har protesteret imod.

Færre stillinger

– Resultaterne understreger alvoren i de drastiske nedskæringer i normeringerne, vi har oplevet de seneste år. Det har naturligvis store konsekvenser for børnenes fremtid, at de klarer sig dårligere i skolen, fordi vilkårene i deres daginstitution ikke er i orden, siger Jakob Sølvhøj, som er formand for Pædagogisk sektor i FOA.

– Alene de seneste to år er der nedlagt 4.000 fuldtidsstillinger i daginstitutioner, og det er langt mere, end det fallende børnetal kan forklare. Samtidig forventer fire ud af ti kommuner flere besparelser på børneområdet i 2012. Det siger landets børnechefer i en undersøgelse om kommunernes budgetter, som Epinion har lavet for FOA, fortæller Jakob Sølvhøj.



Der er ikke altid plads til én til (arkivfoto)

Dyr besparelse

– Der er brug for, at politikerne stopper op, og tænker sig om. De her nedskæringer risikerer at give os problemer lang tid fremover. Det er simpelthen en dårlig investering at forringe børnenes vilkår, siger Jakob Sølvhøj.

FOA's bud på en løsning er at indføre et loft for, hvor

mange børn der højst må være per ansat i daginstitutioner: Højest tre 0–2-årige, seks 3–5-årige og ti 6–10-årige.

– Det er helt nødvendigt med en rimelig bemanning, så børnene kan få den opmærksomhed de har brug for, og forældre kan gå på arbejde med god samvittighed, siger Jakob Sølvhøj og peger på, at

undersøgelsen også viser, at andelen af uddannet personale er afgørende for børnene.

– Det er en af grundene til, at vi har presset på for og har fået gennemført en uddannelse til pædagogmedhjælpere nemlig den pædagogiske assistentuddannelse, slutter Jakob Sølvhøj sin kommentar til den vigtige undersøgelse. b

FRA ARBEJDSMARKEDET

Langtidsledige

Flere og flere hænger fast i arbejdsløshed. Nye tal fra Arbejdsmarkedsstyrelsen viser, at andelen af langtidsledige i forhold til det samlede antal arbejdsløse i juni var 33,1 procent – eller det højeste siden 2007. Det vil sige, at hver tredje uden arbejde er langtidsledig, hvilket svarer til over 55.000.

I 3F er situationen endnu værre. Her er 40,9 procent af de arbejdsløse nu langtidsledige. Dermed er 3FA den a-kasse, der er næsthårdest ramt, kun overgået af Teknikerne, hvor 44,6 procent af de arbejdsløse er langtidsledige.

– Tallene viser, at utroligt mange kommer i klemme til juli næste år, når den forkortede dagpengeperiode fra fire til to år slår igennem og genoptjeningskravet stiger fra 26 til 52 ugers arbejde. Der er jo ingen job til dem. Tværtimod

er arbejdsløsheden vokset de senere måneder, siger forretningsfører for 3F's a-kasse Morten Kaspersen.

Falder for nedskæringer

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg regner med, at 2–4000 vil falde ud af dagpengesystemet når forringelserne slår igennem næste sommer.

Arbejdsløshedskassernes Samvirke mener at tallet vil være 5–10 gange højere. Samvirke har beregnet, at 20–25.000 ville have mistet dagpengene årligt, hvis reglerne var slået igennem nu.

Høring om "Seniorførtidspension"

Social sikkerhed eller sikker nedskæring? Med en offentlig høring i Fællessalen på Christiansborg, søger de tre fagforbund – 3F, FOA og Fødevareforbundet NNF, at få svar på de mange uafklarede

spørgsmål der ligger, hvis det ender med at efterlønnen forsvinder og erstattes af den såkaldte seniorførtidspension. Hvad ved vi om den ordning, der skal være med til at afløse efterlønnen?, spørger fagforbundene. Jo, det skal hedde seniorførtidspension – og fremover skal det være et skøn, og ikke en rettighed om man kan få det.

Der ligger til dato kun en kortfattet forligstekst om den nye pension, der skal være med til at erstatte efterlønnen.

Men hvad sker der, når man ikke kan få seniorførtidspension? Hvor ligger grænsen mellem slidt og nedslidt? Hvad er retssikkerheden for dem, der afvises til seniorførtidspension? Og hvorfor skal seniorførtidspensionister risikere, at de modregnes langt skrappere end i efterlønnen, så man kan gå flere tusinde kroner ned i månedlig indkomst i forhold til efterløn-

nen? Forbundene har indkaldt fire eksperter til at kaste lys over spørgsmålene: Kirsten Ketscher, professor i socialret, Københavns Universitet, Per H. Jensen, professor i statskundskab, Aalborg Universitet, Ole Pass, formand for Foreningen af Socialchefer i Danmark og Bettina Post, formand for Dansk Socialrådgiverforening.

En procent mere i løn på et år

Metals medlemmer har i gennemsnit fået en procent mere i løn det seneste år. Det viser den seneste offentliggørelse

af Dansk Metals lønstatistik, som er opgjort for april kvartal.

Metal-medlemmerne hentede i gennemsnit 177,82 kr. i timen i april kvartal 2011, og det er en stigning på 1,82 kr. siden sidste år, og en stigning på 0,54 kr. siden kvartalet før.

Lønstatistikken viser også, at der er stor forskel på lønudviklingen i de enkelte lande. På Sjælland har man fået den højeste stigning, mens midtjyderne ligger lavest (se faktaboks).

Region	Lønstigning i pct.
Region Nordjylland	1,0 pct.
Region Midtjylland	0,5 pct.
Region Syddanmark	1,0 pct.
Region Hovedstaden	1,5 pct.
Region Sjælland	1,8 pct.

Danish Crown amok mod fagbevægelse

NNF bekymrer sig alt for meget om deres medlemmers løn og arbejdsvilkår

■ Kommunikationschefen i Danish Crown, Anne Villemoes, giver i en artikel udtryk for at hendes arbejde ville være meget lettere, hvis der hverken fandtes besværlige medarbejdere, besværlige tillidsrepræsentanter eller besværlige fagforeninger.

Medarbejderne går i for små sko, og Fødevareforbundet NNF bekymrer sig alt for meget om deres medlemmers løn og arbejdsvilkår, lyder kritikken fra Danish Crown, der vækker lige dele frustration og forundring blandt slagteriarbejderne.

Nedlagde arbejdet

En ellers positiv nyhed om, at koncernen åbner et nyt kreaturslagteri i Holsted (der samtidig betyder lukning af fire nuværende kreaturslagterier) fik slet ikke lov til at blomstre nok, fordi medarbejderne på slagteriet i Hadsund tillod sig at være utilfredse med på 9. måned stadig at leve i uvished



Anne Villemoes, kommunikationsdirektør i Danish Crown siger med et smil, at hendes verden ville være lettere uden fagforeninger.

om, hvad der skal ske med deres arbejdsplads. Et længe ventet informationsmøde blev udskudt til fordel for "den gode historie", og i stedet for at klappe i deres små hænder, valgte medarbejderne på Hadsund at vise deres utilfredshed med ledelsens prioriteringer, ved at gå hjem.

Slagteriet lukker

På slagteriet i Hadsund er tillidsmand Laurids Rasksen rystet over Anne Villemoes' udfald.

– Hun befinder sig så langt fra virkeligheden på slagteriet, at det næsten er uhyggeligt. Er det virkelig sort snak for hende, at mine kollegaer ønsker en afklaring på deres jobsituation, spørger Laurids Rasksen.

Slagteriarbejderne har i 9 måneder stået i usikkerhed om deres fremtid. Slagteriet i Hadsund lukker, og et "tilbud" om ansættelse på andet slagteri er fulgt af kravet om stor lønnedgang.

www.nnf.dk

Redigeret af Martin Jensen

Højeste inflation

Under overskriften 'Højeste inflation i Danmark siden sommeren 2000' skrev 'Børsen' for nyligt, at de største prisstigninger over det seneste år har fundet sted inden for fødevarer og ikke-alkoholiske drikkevarer, der er steget 7,0 pct. Prisstigningerne skyldes, at især mælk, ost og æg samt brød og kornprodukter er blevet væsentligt dyrere, viser tal fra Danmarks Statistik. I februar var huslejerne 2,4 pct. højere end i samme måned sidste år. For et år siden var den tilsvarende stigning i huslejerne 2,1 pct.

Gratis arbejdskraft

Aldrig før har virksomhederne haft så mange ansat, som arbejder helt eller delvist gratis for dem. I maj måned i år var der cirka 117.000 personer, som fik offentlig støtte til at være i job. Ifølge tal fra Danmarks Statistik er den støttede

beskæftigelse rekordstor. Antallet af personer i 'virksomhedspraktik' eller i job med løntilskud er vokset markant fra krisen begyndte i 2008 til nu. I 2008 var der 68.000 arbejdsløse på en af de to ordninger i kortere eller længere tid, mens det tilsvarende tal for 2010 ifølge tal fra Danmarks Statistik var 161.000. Tallene er dog inklusive kronisk syge og handicappede i fleksjob.

Den store tilvækst bekymrer ikke beskæftigelsesminister Inger Støjberg.

– Der er ingen tvivl om, at virksomhedspraktik og løntilskudsjob i private virksomheder er de ordninger, som bedst hjælper ledige tilbage i job. Så jeg kan kun være fuldt tilfreds med udviklingen i brugen af de to ordninger,« siger Inger Støjberg.

Arbejdsløse i virksomhedspraktik får ikke anden indtægt end deres dagpenge eller konstanthjælp, og mange af dem

føler, at de arbejder gratis. Det fremgår af en undersøgelse foretaget blandt medlemmer af Dansk Metal, som har været i virksomhedspraktik. Her siger 2 ud af 3, at virksomhederne bruger ordningen som gratis arbejdskraft. Ifølge samme undersøgelse fik kun hver tiende fast arbejde i virksomheden efter praktikken.

Men fleksjob skal spares

Fleksjob har længe påkaldt sig politisk opmærksomhed, fordi antallet af fleksjobbere er vokset støt fra rundt regnet 13.000 i 2001 til nu cirka 54.000. Kronisk syge og handicappede med forringet arbejdsevne får fuld løn, selv om de er på nedsat tid. Regeringen har for nyligt indgået et forlig om, at der skal spares 1,4 milliarder kroner på fleksjob-ordningen næste år. Det skal blandt andet ske ved at sætte en tidsbegrænsning på fleksjob, så fleksjobberne skal vurderes hvert femte år.

ØKONOMI

Af Bo Møller

Privatiseringer og bureaukrati

SF har fremsat et besynderligt forslag om at spare 2 milliarder kr. i kommunerne ved at fyre 4.000 administrative medarbejdere, 'bureaukrater' som de kalder dem. I stedet skal der ansættes 7.000 flere i hjemmehjælpen og på andre velfærdsområder. Ikke underligt fik SF flere fagforeninger på nakken. SF har dog fat i noget rigtigt, når de peger på, at der stilles flere og flere krav til kommunerne, der tvinger dem til at bruge mange ressourcer på uproduktivt administrativt arbejde.

Specielt er statens krav om dét, som kaldes 'konkurrenceudsættelse', en dyr affære. Konkurrenceudsættelse betyder, at kommunerne skal gennemføre udbudsforretninger, hvor private firmaer kan byde ind på kommunale driftsopgaver. Regeringen har som mål, at mindst 31,5 pct. af alle kommunale opgaver i 2015 skal være privatiseret, eller at private skal have mulighed for at byde på opgaverne.

Hertil kommer de stramme EU-regler, der siger, at en tjenesteydelse for kommuner og regioner, der er på mindst 1.438.448 kr., skal i udbud i hele EU – også selv om det er åbenlyst, at intet firma i udlandet vil byde på opgaven. EU-reglerne tvinger staten og kommunerne til at sætte det helt store apparat ind for at beskrive opgaverne efter EUs krav, blot de overstiger det meget begrænsede beløb.

Det er yderst sparsomt med eksempler på, at en privatisering har givet besparelser for kommunerne. Derimod er der mange eksempler på, at en privatisering har ført til ringere service for borgerne og til kaotiske tilstande, hvis det private firma alligevel ikke magtede opgaven. I alle tilfælde betyder en konkurrenceudsættelse, at den pågældende opgave skal beskrives ned i allermindste detalje, således at de private firmaer præcis får at vide, hvad det er, de i givet fald skal levere. 'Bureaukraterne' i kommunerne bruger urimelig meget tid på at udarbejde disse meget detaljerede beskrivelser.

Resultatet af en privatisering medfører så, at det private firma (i heldigste fald) leverer præcis dét, der er penslet ud, men ikke en dyt mere. Er det kommunen selv, der står for opgaven, er der derimod langt større mulighed for fleksibilitet og effektivitet.

Samlet bliver resultatet en dårligere service og ofte også større udgifter for skatteyderne. Det er en gammel skrøne, at det private erhvervsliv er mere effektivt end det offentlige. Kommunerne har været under stærkt økonomisk pres i årevis, så der er ikke mange medarbejdere, der ikke pukler på livet løs. Kan et privat firma løse en opgave billigere end kommunen selv, er det kun fordi servicen er dårligere eller fordi medarbejderne underbetales – ellers vil der ikke være nogen profit til virksomhedsejeren.

Staten har også af egen fri vilje gennemført en lang række store privatiseringer, og det har ikke været smertefrit. Senest oplevede vi store problemer omkring den amerikanske IT-virksomhed CSC, der for år tilbage overtog driften af kildeskatte-systemerne, af CPR-registret, af sygesikringssystemerne mv. For at øge sin profit ønskede CSC at forringe medarbejdernes løn- og ansættelsesforhold, hvilket førte til en længerevarende strejke, der bragte vigtige samfundsfunktions i fare. Desværre støttede arbejdsretten CSC, så de strejkende blev tvunget til at gå i arbejde igen. Men sagen viste, at en privatisering indebærer en lang række farer. Samtidig viste sagen, at det er alt andet end kloget at overlade driften af følsomme systemer som skattesystemet og CPR til et amerikansk firma. For den borgerlige regering er privatiseringer et vigtigt led i den ideologisk bestemte politik om at udhule den offentlige sektor.

Kommunisterne vil den stik modsatte vej – ikke mindst under den nuværende økonomiske krise. I stedet for privatiseringer skal det offentlige sætte arbejde i gang. Det offentlige bør gå forrest gennem etablering af en miljørigtige offentlige energiproduktion, ved at starte en offentlig produktion af jernbanemateriel, så vi ikke skal være afhængig af et åbenbart udueligt italiensk firma, ved at starte en offentlig produktion af IT-baserede undervisningsmidler osv. En offentlig produktion vil give sikkerhed for forsyningen, den vil hurtigt skabe arbejdspladser, og det vil blive billigere, da den private profit bliver sparet.

Danskere frygter at gå fallit

“Pengene er der, folk skal bare i gang med at bruge Dankortet, så vi kan få vækst”

■ Sådan lyder det igen og igen fra borgerlige politikere og dertil indrettede økonomer, som henviser til lav rente og skattelettelser. Det indgår ikke i deres virkelighedsbillede, at en meget stor del af danskerne ikke bor i hus eller ejerlejlighed, ikke har fået skattelettelser i en størrelse som de selv har, men tværtimod ser deres indtægtsgrundlag udhulet af pris- og afgiftsstigninger. Dertil kommer den stadig stigende arbejdsløshed. Nu begynder langtidsledige oven i købet at falde for dagpengegrænsen på to år, som de samme politikere selv har indført. Lav rente og skattelettelser til de rige gør ikke dagpenge eller kontanthjælp mere værd.

Så nej, der er ingen penge på kortet til øget forbrug.

Pengepungen presset

Ugerevet A4 konstaterer efter en undersøgelse, at økonomi-

en allerede er så hårdt presset hos hver ottende dansker, at de vurderer, at de ikke kan betale deres regninger, hvis krisen bliver alvorligere. Endvidere føler fire ud af ti danskere sig direkte truet på husholdningsbudgettet af den opblussende økonomiske krise, og hver fjerde frygter at miste jobbet.

Det svarer til, at halvanden million danskere i større eller mindre grad er nervøse for om budgettet til bolig, bil, daginstitutioner, elektricitet og mad holder. Eller sagt lige ud, så er en halv million danskere bange for at gå personligt fallit. Især de unge ser krisen sende mørke skyer hen over deres fremtid. Næsten hver anden ung mellem 18 og 29 år – helt præcist 44 procent – mener ifølge A4-undersøgelsen, at de enten bliver arbejdsløse eller bliver ramt af fortsat arbejdsløshed, hvis de allerede er ledige.



Sort fremtid

Særligt de danskere, der allerede er arbejdsløse, ser dystert på situationen. To ud af tre ledige frygter, at den økonomiske krise vil fastholde dem i arbejdsløshed. Og næsten fire ud af ti ledige – 37 procent – finder det sandsynligt eller meget sandsynligt, at de ender i en situation, hvor de er ude af stand til at klare de faste udgifter.

Forbundsformand Poul Erik Skov Christensen fra fagforbundet 3F kalder det alarmerende.

Mere end 30.000 medlemmer af 3F er allerede ramt af arbejdsløshed. Ifølge 3F-for-

manden hænger utrygheden sammen med, at dagpengeperioden er halveret fra fire til to år, og at der samtidig er indført meget skrappe regler for, om folk kan få kontanthjælp.

”Jeg kan sagtens forstå, at så mange er bekymrede for fremtiden. De nye dagpengeregler har i foruroligende grad skabt frygt for en social nedtur blandt lønmodtagere. Folk, der har slidt og slæbt i mange år på arbejdsmarkedet og uden egen skyld bliver sendt ud i arbejdsløshed, må se i øjnene, at de nu også kan miste det, de troede skulle være deres fundament for

resten af livet,” siger Poul Erik Skov Christensen.

Øget risiko for fattigdom

Risikoen for at havne i decideret fattigdom er blevet større de senere år, bekræfter Jann Sjørnsen, formand for Rådet for Socialt Udsatte overfor A4. ”Derfor er den øjeblikkelige økonomiske nedtur ikke bare dramatisk for hele samfundet men især for de socialt udsatte og dem, der hænger på kanten af arbejdsmarkedet.

På grund af dagpengereglerne vil vi snart se ledige, som havner på kontanthjælp efter to år, og som måske oven i købet bliver ramt af forskellige sanktioner som kontanthjælpsloft og start-hjælp. De kommer ned på et ydelsesniveau, som man efter min mening ikke kan leve for,” fastslår han.

bfc

Uligheden i Danmark

■ Ti år med VKO har sat fart i uligheden i det danske samfund. Det viser en ny sammenlignende undersøgelse fra Eurostat nu med tørre tal. Stående foran et folketingsvalg og med fremlæggelse af endnu en gavepakke til bankerne, og endnu et forslag til mere ulighed i skattepolitikken, vil den førte økonomiske politik cementere og udvide uligheden.

Udviklingen mod ulighed

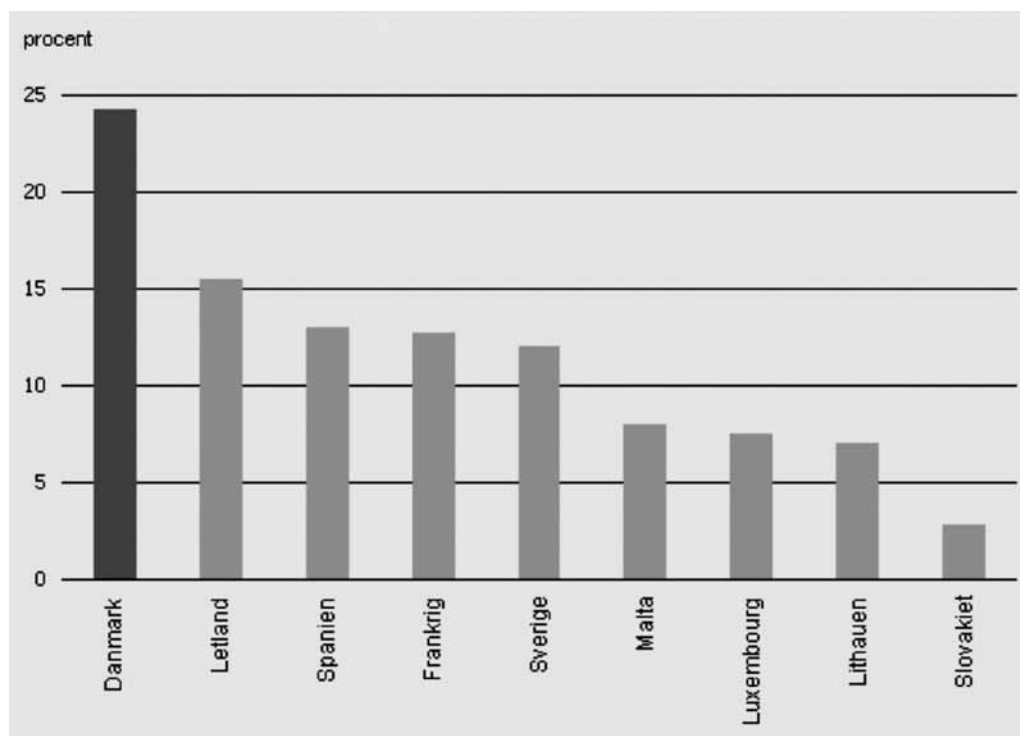
Ifølge den helt nye 10-års oversigt fra Danmarks Statistik er udviklingen gået i

én retning. Personerne med de laveste indkomster har stort set det samme som ved årtusindeskiftet. I løbet af de samme 10–11 år har den rigeste del af befolkningen kunnet forbruge 2–3 procent mere hvert eneste år.

Ændringer i indkomstfordelingen målt fra de rigeste 20 procent til de fattigste 20 procent af befolkningen, 2007–2009.

Kilde: Eurostat

Ændringer i indkomstfordelingen målt fra de rigeste 20 pct. til de fattigste 20 pct. af befolkningen i 2007–2009.



Falske toner

Regeringens mange ord om vigtigheden af at sikre ungdommen uddannelse har været rent ordgas

■ Årelange nedskæringer på uddannelserne er en skandalesag, der betyder at Danmark uddanner alt for få.

Det viser en ny analyse, som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har gennemført for FTF, der er hovedorganisation for 450.000 offentligt og privat ansatte, blandt andre pædagoger, finansfolk og sygeplejersker. Mindst 55 procent af en ungdomsårgang skal have en videregående uddannelse, hvis Danmark skal leve op til fremtidens efterspørgsel på uddannet arbejdskraft.

Selv hvis vi opfylder regeringens aktuelle målsætning om at uddanne 50 procent af en ungdomsårgang, vil der i 2020 mangle cirka 150.000 personer med en videregående uddannelse, viser analysen.

Så selv om ledigheden blandt de nyuddannede lige nu er høj, og der fyres skolelærere i stort tal i kommunerne, vil der komme til at mangle uddannet arbejdskraft i fremtiden. Ikke mindst fordi

store generationer går på pension.

Timetallet rasler ned

Samtidig viser en undersøgelse foretaget af bladet Folkeskolen lige før sommeren, at de mange nedskæringer har betydet, at timetallet rasler ned.

På læreruddannelserne er timetallet således dalet støt siden 1986. Da var timetallet fastlagt til 25 om ugen. I dag har de lærerstuderende gennemsnitligt 13 undervisningstimer om ugen ifølge en optælling foretaget af Professionshøjskolernes Rektor-kollegium. Faldet i timer er skræmmende, mener Tobias Holst, der er formand for Lærerstuderendes Landskreds.

“Timetallet er jo nærmest blevet halveret. Problemet er, at der har været en politisk diskussion om, hvordan man tilrettelægger læreruddannelsen frem for en fagligt baseret diskussion. Uddannelse er generelt blevet nedprioriteret politisk, og det rammer også uddannelserne



på professionshøjskolerne”, siger han.

Også pædagogernes fagforening, BUPL, melder om problemer med timetal og efterspørger bedre uddannelse af deres unge medlemmer. En opgørelse fra seks professionshøjskoler viser meget store variationer, sådan at de studerende på ét uddannelsessted kan forvente at få otte lektioner om ugen, mens eleverne på samme uddan-

nelse, men et andet uddannelsessted, får det dobbelte – nemlig 16 lektioner.

En dyr besparelse

Den negative udvikling går i sidste ende ud over Danmarks økonomi og mulighederne for at skabe vækst i fremtiden, mener Bente Sorgenfrey, der er formand for FTF.

“Det er en dyr måde at spare på, når man sænker timetallet på uddannelserne.

Det går ud over kvaliteten og dermed de kompetencer, der er så hårdt brug for. Derfor skal der være råd til bedre uddannelser og til at uddanne flere, hvis vi skal realisere behovet for kvalificeret arbejdskraft og vækst”, siger hun.

Også de uddannelsessøgende på såvel erhvervsskolerne, gymnasierne og universiteterne råber vagt i gevær over de dårlige uddannelsesvilkår. *bfc*

FN medlem nummer 194?

■ Nu nærmer tiden sig, hvor det palæstinensiske selvstyre vil udråbe den palæstinensiske stat og ansøge om at blive det 194. land i FN på generalforsamlingen i slutningen af september i år. Det står allerede nu klart, at der er flertal blandt FN medlemmerne for optagelsen af Palæstina, selvom Israel og USA uden tvivl vil gøre, hvad de kan, for at forhindre den.

Men det vigtige i den forbindelse er, at så mange lande som muligt går ind og anerkender staten bilateralt og vil være med til at sikre, at det bliver en levedygtig stat, og at Israels 44 år lange besættelse endelig bringes til ophør.

Der er en række problemer, som umiddelbart taler

imod chancerne for en optimal løsning. Både Obama og Netanyahu har talt om anerkendelsen af Israel som jødisk stat. Dette vil medføre, at den palæstinensiske befolkning, der siden 1948 har levet som et ugleset mindretal i Israel må flytte til de palæstinensiske områder eller leve i en jødisk stat, hvor de som ikke-jøder vil være uønskede og uden rettigheder. Det går i øvrigt også imod den FN-resolution, der giver de eksilerede palæstinensere ret til at vende tilbage. Herudover vil også den ikke helt ubetydelige kristne befolkning miste sine borgerrettigheder i en jødisk stat, og man må sætte et stort spørgsmålstejn ved, om Israel som jødisk stat overhovedet vil kunne kaldes et demokrati

i gængs forstand.

Et andet meget speget problem er den etniske udrensning, det besatte Østjerusalem har været udsat for igennem mange år, og som specielt i de seneste år er blevet forstærket, hvor der har været massenedrivninger af palæstinensiske boliger og en række israelske bosættelser i arabiske kvarterer. Det har længe været Israels mål at få flyttet så mange jøder ind i Østjerusalem, at det bliver svært at gennemføre beslutningen om, at den skal være hovedstaden i en palæstinensisk stat. Med den seneste godkendelse af udvidelsen af en række eksisterende bosættelser og oprettelse af en række nye især i og omkring Østjerusa-

lem, vil bosætterbefolkningen på Vestbredden stige fra de nuværende 530.000 til over 600.000. Og dette sker – og accepteres uden international protest – i en tid, hvor alle kalder på fredsinitiativer.

Israels fortsatte forfølgelse af Hamas og terrorbombninger af Gaza er en snedig måde at lede opmærksomheden væk fra de overgreb, der sker på Vestbredden. Israel reagerede på samarbejdsaftalerne mellem Fatah og Hamas, der danner basis for de valg i Palæstina, der skal fastsætte regeringen i den ny stat, ved at erklære, at man nu heller ikke vil forhandle med Fatah. Angrebene på Gaza er brutale hævnaktioner for angreb ved Elat, som Hamas og Gaza sandsynligvis

ikke engang har noget med at gøre. Men bombninger ind i Gaza vil jo uvægerligt medføre, at nogle raketter ryger den anden vej. Og så har Israel undskyldningen for som sædvanligt at lade omkring 100 palæstinensere lade livet for hver israeler, der er dræbt. Vi kan da kun håbe, at drabene på de egyptiske grænsevagter sammen med en ændret holdning hos den egyptiske regering til freds-aftalerne med Israel virkelig vil få Egypten til at reagere over for sin aggressive nabo.

Og så er vi nødt til at sætte pres på vor regering og vort folketing for at få en ubetinget dansk anerkendelse af den ny palæstinensiske stat. Gør det til et emne i den kommende valgkamp.

Libyen

Historien om blod for olie

Af Brian Becker
Bevægelsen ANSWER

■ Libyen er et lille land med lidt over 6 millioner indbyggere, men det har de største oliereserver i hele Afrika. Libyens olie er meget eftertragtet p.g.a. dens høje kvalitet.

USA's luftstyrker har nu sammen med sine allierede udført ca. 8000 bombeangreb siden den 19. marts. England, Frankrig og USA har sendt special-landstyrker og kommandoenheder for at lede de såkaldte oprørsstyrkers militære operationer – det er en hær, der ledes af NATO ude i marken.

Tropperne består af libyere, men slagets gang ledes og kontrolleres af NATO-lederne og de vestlige kommandoenheder, der tjener som "rådgivere". Deres nye våben og milliard-støtten kommer fra USA og andre NATO-lande, som indefrøs Libyens tilgodehavender i vestlige banker. Deres militære succes udover Benghazi, har baseret sig på de imperialistiske NATO-kræfters koordinerede luft- og jordoperationer.

David og Goliat

Militært set er Libyens modstand mod NATO af David og Goliat proportioner.

USAs militære udgifter

udgør alene mere end 10 gange Libyens samlede bruttonationalprodukt, som i 2010 var 74,2 milliarder dollars ifølge CIAs World Fact Book.

I de seneste uger har NATOs militære angreb anvendt overvågningsdroner, satellitter, forøgede luftangreb og hemmelige kommandostyrker for at halshugge Libyens militære og politiske ledelse og dets muligheder for at kontrollere og lede. De globale økonomiske sanktioner betød, at landet pludseligt blev berøvet dets indkomster og sikker adgang til de varer og ydelser, der er nødvendige for at opretholde en civil økonomi over en længere periode.

"Den samlede effekt af NATOs koordinerede luft- og jordindsats ødelagde ikke blot Libyens militære infrastruktur, men formindskede også i stort antal Oberst Gaddafis styrkerne, og efterlod endda kæmpende enheder i en situation, hvor de var ude af stand til at bevæge sig, få nye forsyninger eller koordinere deres indsats", skriver New York Times 22. august i en hyldestartikel.

Populistisk undskyldning

USA, England, Frankrig og Italien gik efter at styrte den libyske regering og få

en "regeringsændring" – ikke fordi disse regeringer gjorde sig bekymringer om at beskytte den civile befolkning eller få en mere demokratisk styreform i Libyen. Havde dette været NATO-magternes egentlige motiv, kunne de være startet med at bombe Saudi Arabien med det samme. Monarkiet tillader ikke engang kvinder at køre bil. Ifølge loven skal kvinder være helt tilslørede offentligt, ellers ender de i fængsel. Protester er sjældne i Saudi Arabien, fordi enhver kritik fører til fængsling, tortur og henrettelse. Det saudiske monarki beskyttes af USA-imperialismen, fordi det er en del af en ikke-erklæret, men reel amerikansk indflydelsesfære og er verdens største olieproducent.

USA's holdning til det saudiske monarki blev præcist udtrykt af Ronald Reagan i 1981, da han sagde, at den amerikanske regering "ikke vil tillade" en revolution i Saudi Arabien som den iranske revolution i 1979, der fjernede den amerikanske marionet shahen. Reagans budskab var klart: Pentagon og CIA's militære styrker ville blive sat ind med fast hånd for at tilintetgøre enhver demokratisk bevægelse mod den saudiske kongefamilies styre.

Reagans klare udtalelse fra 1981 har faktisk været enhver af de følgende amerikanske regeringers politik – også den nuværende.

Libyen og imperialismen

Modsat Saudi Arabien har Libyen haft en revolution mod monarkiet. Resultatet af revolutionen i 1969, anført af Muammar Gaddafi, var at Libyen ikke længere var en del af noget imperialistisk lands indflydelsesfære.

Libyen var engang en fattig italiensk koloni, som levede under fascistens Mussolinis jerngreb. Efter de allieredes sejr i 2. Verdenskrig, blev kontrollen med landet formelt overført til FN og Libyen blev selvstændigt i 1951, hvor monarken Kong Idris fik

overdraget al autoritet. Men i virkeligheden blev Libyen kontrolleret af USA og England frem til 1969-revolutionen. En af 1969-revolutionens første handlinger var at fjerne sporene af kolonialisme og fremmed kontrol. Gaddafi nationaliserede ikke blot olielieferterne, men han fjernede også militærbaser inde i landet.

I marts 1970 lukkede Gaddafis regering to vigtige engelske militærbaser i Tobruk og El Adem. Efterfølgende blev han Pentagons fjende, da han lukkede den amerikanske Wheelus luftbase i nærheden af Tripoli, som USA havde brugt siden 1945. Før det engelske militær overtog basen i 1943, blev den brugt af italienerne under Mussolini. Wheelus havde været en vigtig strategisk luftkommando base i den kolde krig, der husede B52 bombeflyene og andre fremskudte Pentagon flyvere, som var rettet mod Sovjetunionen. Da den kom under libysk kontrol, gav Gaddafis regering sovjetiske militærfly adgang til basens lufthavn.

I 1986 rettede Pentagon et kraftigt bombardement mod basen og samtidigt bombede de Tripoli i et forsøg på at myrde Gaddafi. Forsøget mislykkedes, men hans 2-årige datter døde sammen med snesevis af civile.

Gaddafis regime

Det libyske regimes politiske, sociale og klassemæssige orientering har gennemgået adskillige stadier i de sidste fire årtier. Regeringen og det regerende samfundssystem afspejlede modstridende klassemæssige, sociale, religiøse og regionale modsigelser. Den kendsgerning, at ledelsen af det NATO-ledede Nationale Overgangsråd består af topembedsmænd fra Gaddafis regering, som brød med regimet og allierede sig med NATO, er et synligt udtryk for den langvarige ustabilitet indenfor det libyske samfundssystem.

Disse iboende modsigelser blev skærpede af det uden-

landske pres på Libyen. USA iværksatte vidtrækkende økonomiske sanktioner mod Libyen i 1980'erne. De største vestlige virksomheder blev forhindret i at lave forretninger med Libyen, og landet fik ikke adgang til kreditter fra vestlige banker. Libyen gav udenrigspolitisk betydelig økonomisk og militær støtte til nationale befrielsesbevægelser, bl.a. i Palæstina, Sydafrika og Irland.

På grund af Libyens økonomiske politik, steg befolkningens levestandard dramatisk efter 1969. Med en lille befolkning og en betydelig indkomst fra olieproduktionen, støttet af Gaddafiregimets vidtrækkende politik med sociale goder, skabtes der et meget stort fremskridt i befolkningens sociale og økonomiske status. Libyen var stadig et klassesdelt samfund med rige og fattige og svælg mellem levestandarden i byen og på landet, men analfabetismen blev stort set udryddet, og uddannelse og sundhedsydelser blev gratis og vidt udbredt. I 2010 var Libyens gennemsnitlige indkomst pr. borger en af de højeste i Afrika med 14.000 dollars og levealderen steg til over 77 år ifølge CIAs World Fact Book.

Gaddafis 'tredje teori'

Gaddafis politiske orientering forkastede udtrykkeligt både kommunisme og kapitalisme. Han skabte en ideologi ved navn "Den Tredje Internationale Teori", som var en håndplukket blanding af islamiske, arabisk nationalistiske og socialistiske ideer og programmer. En stor del af industrien, herunder olien, var nationaliseret og regeringen forsynede folk med et meget udvidet socialt forsikringsprogram, eller som det kaldes, en velfærds samfundspolitik, i lighed med nogle af de kendetegn, der var fremherskende i Sovjetunionen og nogle vesteuropæiske kapitalistiske lande.

Men Libyen var ikke en arbejderstat eller en "socialistisk regering", for at bruge





Oliefelternes tilstand er langt bedre end forventet. De fleste af dem er mere end 90 procent i orden.



den gængse, om end ikke videnskabelige, brug af begrebet "socialistisk". Revolutionen var ikke arbejdernes eller bøndernes oprør mod en kapitalistisk klasse. Libyen forblev et klassesdelt samfund, selvom klasseforskellene blev noget nedtonede under oprettelsen af revolutionære komiteer og den radikale, populistiske retorik, som strømmede ud fra regimet.

Ligesom i mange udviklingslande der tidligere var kolonier, var de stats-ejede virksomheder ikke "socialistiske", men udgjorde nærmere en nødvendig forstærkning af en underudviklet kapitalistisk klasse. Statsejendom i Irak, Libyen og andre lignende post-koloniale regimer blev skabt for at lette den sociale og økonomiske fremvækst for en ny kapitalistisk herskende klasse, som i begyndelsen var for svag, for fattig på kapital og for lidt kreditværdig i udlandet til at kunne konkurrere med de dominerende grene af verdens monopolkapital på deres egne betingelser. De spirende kapitalister i disse udviklingsøkonomier støttede statsejede virksomheder,

de havde kontrol med, for at kunne bryde igennem overfor vestlige banker og transnationale korporationer og skabe mere gunstige vilkår for global handel og investering.

Vejen til neoliberalisme

Sammenbruddet for Sovjetunionen og den socialistiske bloks regeringer i Central- og Østeuropa i 1989–91 fratog Libyen en økonomisk og militær modvægt til USA, og den libyske regerings hjemlige økonomiske politik og udenrigspolitik ændrede sig hen imod en tilpasning til Vesten.

I 1990'erne støttede dele af det libyske økonomiske samfundssystem og Gaddafis regering privatisering, nedskæringer på det sociale område og støtteordningerne og integrering på de vestlige europæiske markeder.

Regimets tidligere populisme forsvandt lidt efter lidt til fordel for iværksættelse af en neo-liberal politik. Men det var en lang proces. I 2004 opløste George W. Bush sanktionerne mod Libyen. Vestlige olieselskaber og banker og andre virksomheder igangsatte store direkte investeringer i Libyen og handel med libyske virksomheder. Samtidigt steg arbejdsløsheden i Libyen og der blev skåret på udgifterne på det sociale område, hvilket førte til større ulighed mellem rige og fattige og en polarisering af klasse modsætningerne.

Men Gaddafi blev stadig set som en torn i øjet af de imperialistiske magter. De ønsker rigtige marionetter, og ikke bare partnere, i deres udbytningsplaner.

Wikileaks offentliggørelse af Indenrigsministeriets telegrammer fra årene 2007-10 viser, at USA og vestlige olieselskaber anklagede Gaddafi for det, de kaldte "ressourcenationalisme". Gaddafi truede endda med at re-nationalisere de vestlige olieselskabers ejendomme, med mindre Libyen fik lovning på en større del af overskuddet af deres projekter.

Som en artikel i New York Times økonomisektion ærligt beskrev: "Oberst Gaddafi viste sig at være en problematisk partner for de internationale olieselskaber, idet han ofte forhøjede afgifter og skatter og stillede andre krav. En ny regering med tætte bånd til NATO kan blive en lettere partner for de vestlige nationer at handle med".

Selv den nyeste udgave af CIA's Fact Book, der er skrevet før det bevæbnede oprør, klagede over det langsomme tempo i de markedsvenlige reformer i Libyen: "Libyen har lang vej endnu før den socialistisk-orienterede økonomi er liberaliseret, men de første skridt herunder ansøgning om medlemskab af WTO, nedskæring af nogle statstilskud

og offentliggørelse af planer om privatisering – lægger grundstenen for en overgang til en mere markedsbaseret økonomi."

Det Nationale Overgangsråds karakter

Starten på det bevæbnede oprør 23. februar af utilfredse medlemmer af det libyske militær og statsapparat gav USA-imperialisterne, i forbund med deres franske og engelske kolleger, muligheden for en militær omstyrkelse af den libyske regering og en erstatning med et marionet-regime.

Selvfølge bestod oprøret også af arbejdere og unge, som havde mange legitime klagepunkter mod den libyske regering. Men det afgørende for en bevæbnet kamp om statsmagten er ikke sammensætningen af de menige soldater, men ledelsens klassekarakter og politiske orientering.

Det Nationale Overgangsråd oprettede sig selv som ledelse under opstanden i Benghazi, Libyens næststørste by. Den centrale leder er Mustafa Abdel-Jalil, som var Libyens justitsminister, indtil han hoppede af. Han var en af et betydeligt antal vestligt orienterede og neo-liberale embedsmænd i den libyske regering, diplomatiet og de militære styrker, som sluttede sig til oppositionen i dagene umiddelbart efter oprørets start.

Så snart det var oprettet, begyndte Overgangsrådet at udsende anmodninger om imperialistisk intervention. Disse opfordringer blev mere og mere panikagtige, da det blev klart, at i modsætning til de tidlige forudsigelser om at Gaddafis regering ville styrte sammen i løbet af et par dage, var det oprørerne, som stod overfor et overhængende

nederlag i borgerkrigen. Faktisk var det kun p.g.a. USA/NATOS bombekampagne, der i hurtig og hast blev iværksat 19. marts, at oprøret ikke blev knust.

I løbet af de fem måneder, krigen har varet, er enhver tvivl om Overgangsrådets pro-imperialistiske karakter blevet fjernet. En slående episode fandt sted 22. april, da senator John McCain tog på et "overraskelses" besøg til Benghazi. Et kæmpebanner blev udrullet for at hilse ham med det amerikanske flag påtrykt og ordene: "USA – I har en ny allieret i Nordafrika".

I lighed med de militære forbindelser mellem NATO og de bevæbnede libyske oprørsstyrker er Overgangsrådet fuldstændigt afhængig af og underordnet de amerikanske, franske, engelske og italienske imperialistiske regeringer.

Kommende dæmoniseringer

Hvis det lykkes Pentagon, CIA og Wall Street at installere en marionetregering i Tripoli, vil det fremskynde og styrke de imperialistiske trusler og interventioner mod andre uafhængige regeringer, som Syrien og Venezuela. Her vil vi se en lignende proces blive igangsat, bl.a. en dæmonisering af disse landes ledere for at lukke munden på den aktive anti-krigsbevægelse overfor krigsmagernes aggressioner.

Vi i ANSWER-bevægelsen inviterer alle, som deler dette perspektiv, til at slutte sig sammen med os, mobilisere og afsløre den kolonidagsorden, som skjuler sig bag sloganet om "humanitær intervention".

ANSWER (Act Now to Stop War and End Racism)

■ Siden den 19. marts har NATO – med tilslutning fra et enigt dansk folketing – været i krig mod Libyen. Formålet var angiveligt at beskytte civilbefolkningen.

Indtil dato er der gennemført ca. 8.000 bombeangreb mod de byer, der ikke beherskedes af "oprørerne".

Den danske udenrigsminister (endnu) Lene Espersen er stolt over indsatsen. Mon hun har talt ofrene?

Vi bringer her en kommentar fra bevægelsen ANSWER.

Oversat og bearbejdet af Mariann Larsen og Jørgen Madsen

FRA VIDENSKABENS VERDEN Af Martin Jensen

Festivaler giver allergi

Sommerens festivaler bugner med markedsstande fyldt med smykker, tøj, ure og anden festbal-lir. Men hvis du har nikkel-allergi eller helst ikke vil have det, er det en god ide at være forsigtig med, hvad du køber. Undersøgelser har vist, at især markedsstande og små boder, er under meget lidt kontroll i forhold til nikkelindhold.

Nu er K-festivalen overstået og vi har ikke fået klager over at vi solgte nikkelholdige varer. Os bekendt får man ikke nikkelallergi af at spise, lammekød, flæskesteg m.v.

Så ud over at det er landets bedstemusikalske og kulinariske festival, er det også den sikreste, når det gælder sundheden.

Vitaminpiller er frås

Undertegnede blev som barn fordret med vitaminpiller og tor-skelevertran. Er det nødvendigt med vitamintilskud? En forsker ved DTU siger at det helt kommer an på hvad folk lever af. Hvis man lever af ganske almindeligt varieret mad, så er der bestemt ingen grund til at købe de dyre vitaminpiller.

En anden ting er at hvis man får for meget af vitaminerne B og C ryger de lige igennem, men hvis man får for meget af A, D, E og K vitaminer, bliver det oplagret i kroppen, og det kan give problemer for gravide.

For langt de fleste, som har en almindelig appetit, er der ingen grund til at spise vitaminpiller. Oftest vil det bare være spild af penge.

Lang tid uden sex

En bestemt art af vandrende pinde har ikke haft kønnet formering gennem mere end en million generationer. Dette undrer forskerne. Arten burde på længere sigt uddø, fordi der ikke videreføres gener der efterhånden tilpasser sig miljøet. Ukønnet formering resulterer i en klon, der er nøjagtig den samme som moderens – og derfor ikke kan tilpasse sig det omgivende miljø.

Men hvorfor så? Der er åbenlyse fordele ved at kunne formere sig uden sex. Omkostningerne ved kønnet formering er ofte så høje, at mange dyr dør i kampen for at få en mage.

Mange dyr og mennesker bruger mange ressourcer på at gøre sig attraktive for det andet køn. Hvad enten det er store fjerdragter, prangende geværer eller dyre biler, er det meget omkostningsfuldt og kræver, at dyrene indsamler mad nok til at have ressourcerne, hvilket i naturen kan være svært.

Så længe arten lever i et bestemt miljø, er det en fordel at kunne formere sig hurtigt. Men når miljøet ændrer sig, vil disse dyr uvægerligt bukke under. Med en kønnet formering åbner man muligheden for at tilpasse sig miljøet.

Vi skal ikke kunne sige om vandrende pinde er tilfredse med ordningen. Det er der kun ganske få dyr der synes. En god gang sex er efter vores mening bedre end knopskydning.

Mindst 8 glas vand om dagen?

Mindst 8 glas vand om dagen er efter sigende godt for alt muligt. Alt lige fra hjernen til huden og hjertet får angiveligt et boost af nogle ekstra glas vand.

En britisk læge har undersøgt forskningen på området, og konkluderer at rådet ikke bare er nonsens, det er nonsens med veldokumenterede beviser mod sig.

”Det giver ikke bedre hud, det renser ikke kroppen for affaldsstoffer bedre, og det giver ikke en bedre koncentrations-evne,” siger hun.

Der er overhovedet ikke dokumenteret nogen specifik sundhedseffekt af at drikke mere vand. Det medfører først og fremmest, at man skal tisse mere. Rådet om at man skal drikke mere vand kommer fra firmaer der sælger vand på flaske,

Kroppen har en fintfølelse mekanisme der fortæller os hvornår vi er tørstige, og det fungerer som regel godt. Ind imellem må man kompensere for ekstra væsketab, for eksempel ved stærk varme eller hårdt arbejde.

Rådet om stort indtag af vand gavner således hovedsageligt industrien der sælger flaskevand.

Nyt uddannelsessystem

Unge under uddannelse skal kunne skifte retning uden at skulle starte forfra på en ny uddannelse

■ Det gælder om at få de forskellige systemer til at hænge sammen i ét – på den måde undgår vi dyr dobbeltuddannelse, siger Kim Simonsen, formand for HK, der foreslår et nyt sammenhængende uddannelsessystem i erhvervsuddannelserne.

Fra gymnasiet

– Det har aldrig været et godt princip at betale to gange for samme vare fortsætter han, men det gør vi i Danmark, når de unge efter gymnasiet ikke fortsætter ad den akademiske vej, men i stedet ønsker en erhvervsuddannelse, og dermed må starte forfra på en ny ungdomsuddannelse. Det er spild af Danmarks penge og de unges tid, så vi må tænke anderledes. I dag er det sådan, at 22 procent af eleverne i erhvervsuddannelserne kommer fra gymnasierne. På HK's uddannelsesområder er det endda ca. 50 procent, der kommer fra gymnasierne. Dem skal erhvervsuddannelserne rumme sammen med dem, der kommer direkte fra folkeskolen.

Spilder tid

Det er en kæmpe udfordring – men også et reelt vilkår, som vi kan vælge at udnytte.

Vi foreslår, at studenter, der ikke vil fortsætte på en vi-



Kim Simonsen, formand for HK. Foto: HK

deregående uddannelse, skal kunne gå direkte ind i særligt tilrettelagte erhvervsuddannelser, med et niveau der bygger oven på deres gymnasiale niveau og ikke forudsætter, at de kommer fra folkeskolen. Med andre ord en slags videregående erhvervsuddannelse. På den måde kan de ud-danne sig videre fra gymnasiet

i stedet for at skulle starte forfra på ungdomsuddannelse nummer to. Der er brug for at hæve uddannelsesniveaut i Danmark, og vi har ikke råd til at spille de unges tid på dobbeltuddannelse, lyder det fornuftigt nok fra HK.

Bc

Jeg vil gerne tegne abonnement på **KOMMUNIST**

1/1 år (275 kr.)

1/2 år (165 kr.)

Unge under uddannelse: 50 kr. for et halvt år

Jeg vil gerne være medlem af Kommunistisk Parti i Danmark

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./by: _____

Sendes til: Kommunistisk Parti i Danmark, Frederikssundsvej 82 st., 2400 Kbh. NV
E-mail: kommunist@kommunisterne.dk – Hjemmeside: www.kommunisterne.dk



Situationen i Syrien

Syriens kommunistiske parti har udsendt nedenstående om den aktuelle situation

■ Revolutionerne i Egypten og Tunesien har betydet udvikling af en nationalliberal, demokratisk og social klassekarakter. Syriens Kommunistiske Parti har fra begyndelsen givet sin tilslutning til disse revolutioner, fordi disse liberale nationale revolutioner er vigtige for at styrke den anti-imperialistiske internationale revolutionære bevægelse.

Ydermere er disse revolutioner vigtige, ved at være de første udtryk for de brede massebevægelser vi ser i det 21. århundrede.

Den internationale imperialism, Zionismen og den lokale reaktion forsøger at gå til modangreb for at hæmme væksten i den arabiske nationale frihedsbevægelse. Det farligste i vor region er i den forbindelse NATO's brutale imperialistiske angreb på Libyen.

Det er med samme formål, at den imperialistiske samensværgelse mod Syrien eskaleres. Den har mange ansigter og mange deltagere blandt de reaktionære arabiske regimer og deres medier. Syrien er en vigtig forhindring i den arabiske verden mod det nye projekt om et Stormellemøsten. Syriens særlige rolle som støtte til de anti-imperialistiske og anti-zionistiske modstandsbevægelser i regionen er velkendt.

Årsager

Urolighederne fandt sted i nogle byer i Syrien, og specielt i byen Dara har der været flere ulykkelige hændelser. Den 18. marts opstod en konfrontation mellem forskellige sikkerhedsstyrker og borgere med slogans og krav. De vigtigste af disse krav var løsladelsen af nogle drenge, der var blevet arresteret ifølge undtagelseslovene.

Som konfrontationerne udviklede sig, kom der flere slogans og krav til, koncentreret om nogle af provinsens administratorer og sikkerhedsfolk. På grund af sikkerhedsmyndighedernes overdrevne brug af magt i nedkæmpelsen og spredningen af mængden, blev mange såret og nogle dræbt. Dette skabte en bred utilfredshed med staten og blev fulgt af alvorlig spænding og sammenstød. De officielle medier bragte nyheden om at der blev nedsat en kommission til at undersøge disse begivenheder, og de unge tilbageholdte er blevet løsladt.

De reaktionære kræfter udnytter den reelle utilfredshed med disse begivenheder til at fremkalde uroligheder over hele landet. Deres metoder er bl.a. at blande slogans, som tiltrækker folk, om f.eks. udvidelsen af de demokratiske rettigheder, med klart reaktionære slogans og krav af mere mystisk, sekterisk

provokerende karakter, vendt imod det sekulære koncept og den åbne ånd, der historisk udmærker det syriske samfund.

Imperialistisk indblanding

De imperialistiske centre og de reaktionære arabiske regimers medier har skabt en voldsom mediekrig mod Syrien, pustet begivenhederne op, fordrejet fakta og offentliggjort løgne ved hjælp af suspekte talerør. Den nuværende situation er præget af en forstærkelse af det imperialistiske angreb og en voksende fjendtlig tone mod Syrien.

Et lysende eksempel var Obamas tale, der indeholdt udtryk, der kun kan oversættes som et krav til den syriske ledelse om betingelsesløs overgivelse til imperialisterne, hvor det første skridt skal være helt at stoppe støtten til modstandsbevægelserne i den arabiske verden og opgive sine alliancer, der samtidig er en vigtig del af det syriske nationale militære system.

Udtalelser fra mange europæiske og imperialistiske repræsentanter gik i samme retning, især fra repræsentanterne for den franske imperialisme der, som begivenhederne viser, har ønsket om at slå på sin fortid som kolonimagt i regionen. I samme retning

taler de arabiske regenter, som er involveret i USA-imperialismen. De konkurrerer indbyrdes om at være den bedste til at støtte imperialisternes interesser i området. De, der blev skræmt af den voksende bølge af arabiske nationale befrielsesbevægelser, søger på forskellig vis at ramme den nationale højborg for befrielse, som Syrien er blevet.

Muslimsk Broderskab

Den tyrkiske regering er ikke venligt stemt overfor Syriens nationale vedholdenhed i afvisningen af imperialisternes diktater. Tyrkiet huser reaktionære grupper som det Muslimske Broderskab. Med hjælp og støtte fra de regerende kredse i Tyrkiet er der afholdt konferencer for fjenderne af de syriske nationale ideer. De væsentligste mål for disse konferencer er en radikal ændring i Syrien til gavn for kræfter, der er loyale overfor kolonialismen.

I den sammenhæng blev der afholdt møde i NATO's hovedstad Bruxelles, hvor de mest fremtrædende aktivister var lederne af det Muslimske Broderskab. Denne organisation, plettet af uskyldige menneskers blod, specielt under begivenhederne i Syrien i de sene 1970'ere og tidlige 1980'ere er kendt for at være helt loyale overfor imperialismen og har sine ledelsescentre liggende i vestlige hovedstæder og er specielt sponsorerede af regeringskredse såvel som af reaktionære arabiske regimer.

Når man følger op på fakta fra disse konferencer kan man se, at de ikke har noget social-økonomisk program, der kan hjælpe med at forbedre befolkningens levevilkår, men at deres slogans begrænser sig til at kræve regeringens afgang med uklare argumenter. De reaktionære kræfters mål begrænser sig til at ramme ned i den nuværende situation.

Fra demonstration til vold

Den vigtigste delårsag til den offentlige utilfredshed, der dannede grundlaget for

den reaktionære opløsning, ligger i liberalismens sociale og økonomiske tiltag, der har fundet sted de seneste år under navnet "social markedsøkonomi".

Denne politik førte til større forskelle i samfundet, til stor fattigdom blandt det arbejdende folk og til alvorlig pres på produktion og producenter, og der opstod en stor gruppe af forsømte mennesker. Vi kan konstatere, at den sprængfarlige situation, som landet oplever nu, er det logiske resultat af den tiende 5-årsplan. Begivenhedernes udvikling viste, at vi havde ret i vor analyse.

Men demonstrationernes fredelige og ikke-voldelige karakter svandt hen og blev afløst af voldshandlinger. Væbnede og regulære kampe sås i nogle provinser, og dette kan ikke tilskrives spontane reaktioner på undertrykkelse. Det er regulære handlinger udført af de reaktionære kræfter med støtte fra udlandet.

I nogle tilfælde nåede det arbejde, de reaktionære kræfter udførte et stade, der kun kan karakteriseres som forsøg på en væbnet opstand ved hjælp af angreb og drab, som disse kræfter planlagde.

Udover de også bevæbnede voldshandlinger som de reaktionære grupper udfører, er der også mange forsøg på økonomisk afpresning af borgerne for at understøtte de undergravende handlinger.

Anti-imperialistisk front

Over for de aktuelle begivenheder kræves der fasthed og fleksibilitet på samme tid. Man må afholde sig fra enhver handling med karakter af hævn, som kan ramme uskyldige borgere.

Det vigtigste problem er, for enhver pris, at forsvare Syriens nationale uafhængighed og stolthed og landets værdighed, så Syrien kan overleve som et slot for et frit folk i det arabiske område og i verden.

Den forværrede situation i verden bekræfter endnu en gang vigtigheden af at styrke den internationale anti-imperialistiske front.

Jungleloven

Af John Poulsen

■ I 1904 arbejdede den amerikanske forfatter Upton Sinclair (1888-1968) "under cover" i syv uger på et slagteri i Chicago for at sætte sig ind i forholdene og for at skrive en bog om dem. Det blev til hans gennembrudsroman "Junglen", som udkom i 1906 og omgående blev en bestseller, og siden trykt i millioner af eksemplarer.

Oprindeligt blev den bragt som føljeton i Socialist Partiets avis "The Appeals to Reasons", hvor han var ansat som journalist. Det var hans ønske at få den udgivet i bogform for at nå ud til et bredere publikum, men det var ikke nemt. Efter at have fået afslag fra fire forlag, censurerede han selv manuskriptet og skar en tredjedel væk for at gøre den mere acceptabel for et kapitalistisk forlag. Først i 2003 udkom i USA en uzensureret udgave med den oprindelige tekst fra "Appeal to Reasons". På dansk kom bogen også i 1906 og er blevet genoptrykt flere gange, senest i serien "Sohn-klassikere" i foråret 2011.

I romanen følger vi en litauisk familie, som er emigreret til USA i håb om

en bedre tilværelse. For at få råd til rejsen må de sælge alt, hvad de ejer. Det de kommer til at opleve i USA er ikke det paradis, de drømte om, men nærmest et helvede. De bliver på alle områder groft udnyttet og udbyttet.

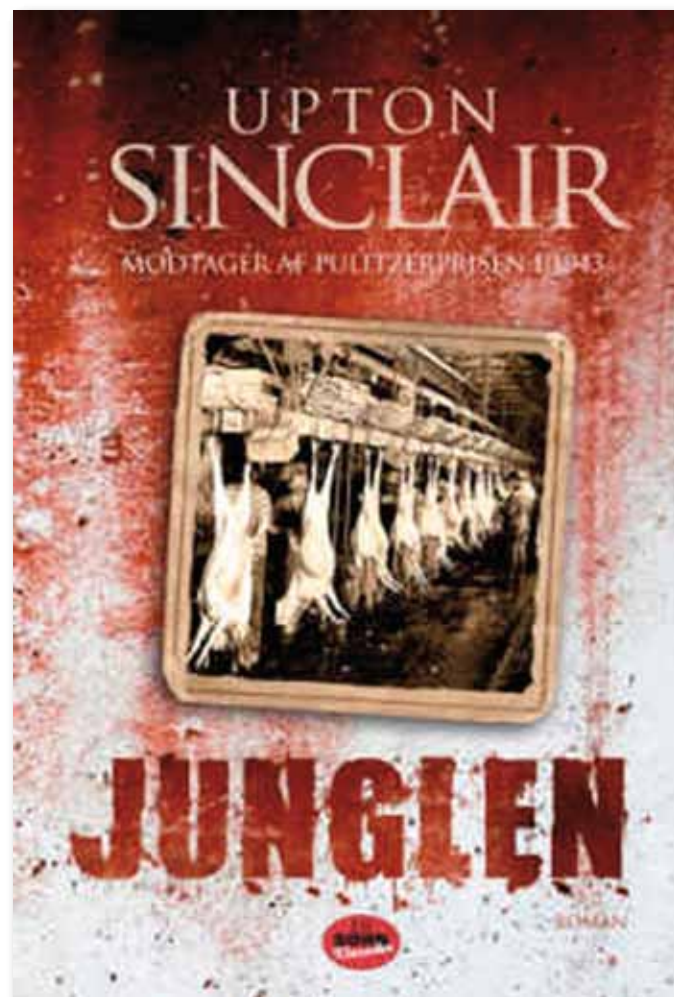
Slagteriet i Chicago, hvor hovedpersonen Jurgis Rudkus kommer til at arbejde, er den rene slaveanstalt, ligesom de øvrige slagterier i byen, som beskæftiger 30.000 arbejdere. Det er lige før, at dyrene bliver bedre behandlet end de ansatte. Forholdene er uhumske, og der ryger gerne en rotte med ned i en konserverdåse eller pølse. Lønnen er ussel, og arbejdsforholdene under al kritik, og beklager de ansatte sig, får de det svar, at der er masser af arbejdsløse ude på gaden, der gerne vil overtage deres arbejde. Mange af dem holder kun i tre til fem år på grund af det hårde arbejdstempo, så er de nedslidte vrage. Kommer man til skade på virksomheden, er der ingen hjælp at hente, tværtimod risikerer man at miste sit job.

Det eneste, det drejer sig om for ejerne, er at skaffe den størst mulige profit. Fagforeningen kæmper for

at få forbedret forholdene, men arbejdsgiverne gør alt for at bekæmpe og svække dens indflydelse. De, der er aktive, bliver fyret på gråt papir. Til sidst bliver det for meget for arbejderne, som går i strejke. Selvom fagforeningen bakker dem op, lider de alligevel nederlag, fordi der er tusinder af arbejdsløse, der er villige til at være strejkebrydere, og fordi de ingen strejkekasse har.

Jurgis familien kan ikke leve af hans løn, så efterhånden bliver det meste af familien, inkl. børn, ansat på slagteriet, men det er ikke nok til at redde økonomien, bl.a. på grund af sygdom. Til sidst bliver han fyret, konen dør i barsels seng og familien går i opløsning. Derefter flygter han ud på landet i det håb, at forholdene er bedre der, men det er de ikke, så han vender tilbage til Chicago, hvor han går i hundene. Ved en tilfældighed hører han en dag en socialistisk agitator tale og får nu en forståelse for, hvordan tingene hænger sammen, og det giver ham fornyet lyst til at leve og kæmpe for den socialistiske ide.

Bogen skabte megen røre, da den udkom. Præsi-



dent Theodore Roosevelt nægtede at tro på, at det var sandt, hvad Sinclair skrev, men erfarede senere, at Landbrugsdepartementet løj om forholdene, fordi dets inspektører var bestukket af slagterierne. Forlaget blev bange for at få en injuriersag på nakken, så det sendte sine egne detektiver til Chicago, som måtte rapportere tilbage, at Sinclair havde ret.

Et af resultaterne af "Junglen" var, at man vedtog den første fødevarerlov i USA, men det tog mange år før arbejdsforholdene blev ændret på slagterierne. Som Sinclair senere udtalte: "Jeg sigtede efter folk hjertes, men ramte deres maver".

Upton Sinclair: Junglen.
Forlaget Sohn.
350 s. 300 kr.

Fin lille erindringsbog

Af Margit Andersen

■ Man skulle tro, at et barns opvækst i Letland under Anden Verdenskrig med bomber, død og fattigdom som hverdagskost, havde været forfærdelig.

Men i den lille Carlo Nicolodis øjne var det en herlig tid. Han var så heldig, at have en mor og mormor, som ud fra de givne muligheder gjorde alt for ham og gav ham frihed til at udfolde sig. Da deres landsby blev bombet, og de i en periode måtte flygte ud på vejene, oplevede han det som en vidunderlig sommer under åben himmel, og efterladte tanks og våben blev

børnenes legetøj, farligt men spændende, og når de ind i mellem stødte på dræbte mennesker, gjorde det ikke videre indtryk.

Denne barndom har den voksne Carlo skildret med barnets blik i en fin lille erindringsbog. Faderen var italiener og modstandsmand, og da han blev arresteret i 1942 rejste moderen, der var fra Letland med den lille Carlo gennem det krigshærgede Europa tilbage til sin familie, hvor de blev til 1950. På det tidspunkt lykkedes det hende at få udrejsetilladelse til Italien, hvor de blev forenet med faderen, der havde været i koncentrationslejr til krigens

slutning. For Carlo var det noget mærkeligt at få en far, han ikke kendte og hvis sprog han ikke forstod, men de gjorde sig begge umage for at fylde kløften ud.

Ud over de personlige erindringer fortælles der om den familiemæssige baggrund i Italien og Letland, og vi får et stykke historie om begge lande før, under og i de første år efter krigen med glimt at letternes indgroede foragt for russerne, de nye besættere, og den manglende forståelse for, hvor galt det kunne være gået uden disses indsats, af den omsiggribende angst for at ende i Sibirien under opgøret med krigsforbryderne og



i 1949 under tvangskollektiviseringen og af den kolde krig med propagandaen, hvor de amerikanske radiosendere

pustede til nationalismen og russerhadet, mens manglerne samtidig blev færre og livet lettere.

Den voksne Carlo får vi ikke meget at vide om, bortset fra at han livet igennem følte sig godt tilpas blandt de røde faner.

Bogen er illustreret med fotos og forsynet med noter af oversætteren, Per Nielsen, forfatterens danske svoger.

Carlo Nicolodi:
Fra Karlis til Carlo.
Erindringernes tid.
Forlaget Ravnerock.
96 sider. 150 kroner.

Karikaturens mester

Spændende Daumier-udstilling på Gl. Holtegaard

Af John Poulsen

Julirevolutionen i Frankrig i 1830 var et opgør med den reaktionære kong Karl X, som var kommet på tronen efter Napoleons fald. I spidsen for revolutionen, som bragte "borgerkongen" Louis-Philippe til magten, stod bl.a. de parisiske arbejdere, men arbejderklassen opnåede imidlertid intet hverken i politisk eller social henseende ved deres deltagelse, da borgerskabet hurtigt overtog styringen.

På et område skete der dog nogle forandringer, nemlig hvad angik trykkefrihed, selvom det ikke varede længe. Et barn af revolutionen var ugebladet "La Caricature", som blev grundlagt af Charles Plilipon. I 1832 grundlagde han også dagbladet "Le Charivari" (kattejammer). Takket være opfindelsen af det litografiske tryk kunne bladene i hvert nummer levere litografiske originaltryk i oplag på flere tusinde eksemplarer.

En af medarbejderne var Honoré Daumier (1808–1879), som hurtigt slog sit navn fast som en karikaturens mester og nåede at producere næsten 4000 litografier i løbet af 40 år. Inden de blev trykt i bladene, blev der lavet tryk på bedre papir, der er blevet bevaret for eftertiden. For første gang i mange år kan vi nu se nogle af disse på en stor udstilling

med 125 af hans værker på Gl. Holtegaard.

Daumier kom fra fattige kår. Faderen var glarmester med litterære ambitioner, som dog aldrig blev indfriet. Barndommen i Paris var ikke nem og familien flyttede fra sted til sted. Allerede som 11-årig måtte han tage arbejde som stik i rend dreng hos en notar, og herigennem lærte han advokatstanden at kende, og det blev den gruppe, der mere end nogen anden fik hans bidende karikatur at føle. Senere blev han boghandler-assistent, og i 1822 kom han i lære hos en forlægger, og der lærte han den litografiske teknik at kende.

Daumier, som selv havde taget del i Julirevolutionen, bekæmpede og latterliggjorde kongen, som han tegnede som en pære. På fransk hedder en pære, poire, men det kan også betyde fjols.

Da han i slutningen af 1831 tegnede kongen som Gargantua, der sidder på sin trone og lader sig made med sække af mad, som arbejdere slæber op til ham, blev det for meget for kongen, og han blev idømt 6 måneders fængsel.

Efter sin løsladelse gik han i gang med at modellere lerfigurer (buster) af en række kendte politikere, som han også lavede litografier af i fuld figur. Kronen på værket var hans måske berømteste

arbejde "Den lovgivende vom" (1834), som sammen med bronzeafstøbninger af figurerne og 12 litografier kan ses samlet på udstillingen.

I 1835 blev presselovgivningen strammet, og der blev indført censur og forbud mod politiske karikaturer.

Det medførte at "La Caricature" blev lukket, men Daumier fortsatte på "Le Charivari". Her helligede han sig den satiriske beskrivelse af samfundets sæder og hudflettede især advokater, læger, småborgere og bonderøve. Efter Februarrevolutionen lempedes pressefriheden, men allerede i 1851 strammede Napoleon III grebet, og det ramte igen den politiske karikatur.

Daumier var meget produktiv og lavede foruden de næsten 4.000 litografier, 800 tegninger, 300 malerier og en del skulpturer. Udstillingen har ingen af hans malerier med, men eksempler herpå kan ses på Ordrupgaard, som har en mindre samling af hans oliemalerier og akvareller.

Selvom Daumier ikke var socialist, og stillede sig afvisende overfor Pariserkommunen, bl.a. fordi han ikke forstod arbejderklassens politiske opgave, så stod han altid på de svages side, hvilket ses tydeligt i en række af hans



Mine damer og herrer!

Sølvminer, guldminer og diamantminer er små fisk i sammenligning med mine stenkuksminer... Men, vil De sikkert indvende, så sælg disse aktier til en million... Men her tager de grundigt fejl, mine herrer, jeg sælger ikke disse papirer, jeg forærer dem bort for sølle 200 francs. De får endda to til denne pris, og oven i købet en nål, en ørerenser, en trædenål til snørrebånd og sidst men ikke mindst min velsignelse.

Tag blot for Dem...

Hold dem ikke tilbage!

arbejder, bl.a. "Rue Transno-nain den 15. april 1834" om en massakre på uskyldige beboere efter en opstand i Saint Denis-kvarteret og i "En husejer" (1837), hvor en fattig mor beklager sig over at være sat ud af sin lejlighed.

I 1953 skrev Otto Gelsted i kataloget til Land og Folks udstilling "Verdens tegnere

i fremskridtets tjeneste" om Daumier, at "hans tegninger har den dag i dag intet mistet i sin kunstneriske kraft og revolutionære energi", og det må man give Gelsted ret i også i dag.

Daumier – Karikaturens mester. Gl. Holtegaard. Sluttes 6. november.

Realistisk fiktion fra Jaffas slum

Af Margit Andersen

Ajami er et nedslidt kvarter i Jaffa, en gudsforladt smeltedigel i Det hellige Land, som også er forladt af de kommunale myndigheder.

Her bor palæstinensere, jøder, kristne og muslimer side om side, men i uskøn samdrægtighed; etniske, religiøse og sociale spændinger er mere end på bristepunktet. Den arabiske del af beboerne har dårlig skoleuddannelse og er for de flestes vedkommende arbejdsløse. I heldigt fald kan man få et opvasker- eller

rengøringsjob, eller slå sig på narkohandel for at holde sig oven vande. Politiet optræder arrogant eller brutalt og ligegyldigt, når det drejer sig om en araber, der slår en anden araber ihjel.

Yaron Shani, jøde, og Scandar Copti, palæstinenser, har sammen lavet en film om nogle mennesker fra denne bydel. I en krydsfortælling i fem afsnit dannes en mosaik, der indledes med en arabisk fejde, der kun kan afsluttes ved, at der betales blodpenge til de skadelidte. Omar skal skaffe en stor sum for at redde fami-

lien og roder sig desuden ud i at forelske sig i en sin kristne arbejdsgivers datter, Malek skal skaffe penge til sin mors operation, Binj er palæstinenser og har problemer, fordi hans kæreste er jøde, og fordi hans bror bliver rodet ind i et drab på en jøde, og så kommer der lige noget kokain ind i billedet. Det er alt i alt en historie om nogle mennesker, der ufri-villigt kommer galt af sted, og som ikke kan ende lykkeligt. Der er ingen moraliseringer, ingen løftede pegefingre og ingen løsningsforslag, men blot en skildring af hverdagen



i Ajami. Filmen er optaget på stedet med glimrende ikke-professionelle skuespillere fra kvarteret, hvad der får den til at fremstå næsten dokumentarisk, men den er et fermt sammenskruet stykke fiktion, der som et væv arbejde lidt efter lidt danner et helt billede

af mennesker, der lever under utålelige forhold.

Ajami.

Instruktion og manuskript: Scandar Copti og Yaron Shani. Kan ses i Empire og Gloria i København og i Øst for Paradis i Århus

Mindeord

■ Multikunstneren, formanden for Kunstnere for Fred, **Jesper Klein** er død. Et stort tab for dansk kultur, for fredskampen, for folkelig aktivitet, som han altid stillede sig til rådighed for.

Det var med sorg, at vi kort tid før årets K-festival modtog besked fra familien om hans sygdom og indlæggelse. På mange K-festivals har vi haft glæde af hans klare holdninger fortalt med hans menne-skevarme humor.

Hans medkæmpere i Kunstnere for fred, Carsten

og Louise Rütting Schweitz skriver i deres mindeord blandt andet: "Vi mindes dig stå foran Christiansborg, den amerikanske ambassade, midt på Strøget eller foran en lille forsamling i provinsen – altid sagde du din mening og talte direkte til folks hjerter og fik mange til at forstå, hvor vigtigt fredsarbejdet er. I din bog "Om Fred" skriver du: "Fred er ingen kunst. Det burde være en helt naturlig ting" – og "Soldater burde måske også tilkendes strejkeret. Det skulle selvfølgelig være på

verdensplan".

Bare verden dog havde taget dig, kære ven, med på råd, men som du selv skriver: "Hvis man gør et forsøg på at omtale freden som en mulighed, bliver man helt automatisk betragtet som en naiv ignorant."

Jesper Klein modtog i 2010 årets Gelsted-Scherfig-Kirk pris for sit store arbejde for freden.

Jesper Klein bisættes søndag den 4. september kl. 14 fra Arbejdermuseet, Rømersgade 22 i København.

Indsamling

Den årlige indsamling til sikring af udgivelsen af bladet *KOMMUNIST*, starter med 1. indbetalings søndag den 2. oktober og slutter med sidste indbetalings søndag den 6. november.

Indsamlingskontoret har åbent søndag kl. 14-16 på Frederikssundsvej 82, København NV. Sidste søndag den 6. november finder sted i JBMF, Trekronergade 26, Valby. Afregning fra kl. 14. Nærmere om afslutningsprogrammet i næste nummer af *KOMMUNIST*.

Der vil være indlagt giroblanket i næste nummer.

Vestegnen afdeling har første afregnings søndag *den 2. oktober kl. 11-14* hos Jette og Tommy, Elmehusene 274 i Albertslund.

Årets brag af en indsamlingsfest afholdes lørdag den 22. oktober fra kl. 14.00 i lokalerne i Ballerup.

KPiD Århus afholder indsamlingsfest *lørdag d. 22. oktober* i Reginehøjparkens festlokaler. Vi starter kl. 18.00 med fælles spisning.

Festtaler Anton Nielsen
Nærmere besked om menu, program mv. følger

Indre By. Indsamlingsfest *lørdag den 1. oktober kl. 18.* Murerstiftelsen, Murgade 8. Menuen står på stegt flæsk med persillesovs. Pris 60 kr. Musik og sang: Keld og Martin
Tilmelding til Jørgen: 28 87 88 69

NordVest afdeling afholder årets luksusindsamlings frokost *søndag den 2. oktober kl. 14.00* Partikontoret Frederikssundsvej 82, 2400 København NV. Pris 100,-
Menu: 3 slags sild – rejer – makrel – tunsalat – hønsealat
Frikadeller – æbleflæsk
Hjemmelavet leverpostej med bacon – flæskesteg
Ost og kaffe med kage
Øl, vand, vin, snaps m.v kan købes til indsamlingspriser.
Tilmelding nødvendig til Elsebeth på tlf. 2190 5797 senest den 27. september.

KPiD Amager afdeling
Afholder utraditionelt bankospil til fordel for *KOMMUNIST* *Fredag den 7/10-11 fra kl. 17.00*
Spillet begynder kl. 18.00
I beboerhuset Vest Kurvemagerstien 61 A
KPiD Amager

KPiD Amagerland
Indsamlingsfest *lørdag den 15. oktober 2011 kl. 14.00*
Hos Sonja & René
Vestasvej 16, 2770 Kastrup
Det bliver bare så hyggeligt!
Vi gør som vi plejer – så kan det ikke gå galt.
Altså vi spiser, drikker, diskuterer, synger til Martins levende musik og har garanteret også et lotteri eller lignende. Naturligvis er der gevinster!
Det tiltrængte valg vil ganske sikkert også blive "berørt" !!
Mad, kaffe og kage koster stadig kun 100 kr. pr. person.
Tilmelding senest onsdag den 12. oktober – dog meget gerne før. Ring til Sonja og René 32518413 eller Jytte og Ib 32532530

Mindehøjtidelighed

Der afholdes mindearrangement for Forfatteren, talsmanden for foreningen Oprør m.m. **Patrick Mac Manus**, der døde i august måned.

Mindearrangementet finder sted fredag den 9. september kl. 14.30–17.30 i BJMF, Trekronergade 26, Valby.

KULTURLIV

Film værd at se

Ajami
Djævelens trækspil
Midnight in Paris
Potiche
Submarine (premiere 8.9.)

Kvinder til salg

Arbejdermuseet tager med sin nye udstilling "John Kørner – Kvinder til salg" problemet op om prostitution og handel med udenlandske kvinder (trafficking). I tre af museets fire sale vises tolv helt nye malerier og nogle grafiske værker af John Kørner. I den fjerde en udstilling om de udenlandske prostitueredes vilkår i Danmark og baggrunden for prostitution og trafficking. Udstillingen, der varer til 29. december, anmeldes i næste nummer af *KOMMUNIST*.

Årbog 2010

Arbejdermuseet og Arbejderbevægelsens Arkiv og Bibliotek udgiver hvert år en årbog. Sidste år bragte den en række artikler om DKP. I år indledes der med en artikel af museets tidligere direktør Peter Ludvigsen som bringer os rundt til en række af arbejderbevægelsens forsamlingsbygninger i USA, England, Australien, Frankrig, Sverige, Finland og Tyskland. I den forbindelse nævnes, at museets festsal i Rømersgade er en af de ældste forsamlingsbygninger i verden, og at den netop er blevet restaureret, så den nu fremtræder endnu flottere end tidligere. Det er hensigten, at der senere skal komme et større værk om emnet.

En anden interessant artikel er skrevet af Hans Uwe Petersen, som længe har beskæftiget sig med tyske flygtninge i Danmark 1933–45 og især de tyske kommunister. I artiklen beskæftiger han sig med sammensætningen af de kommunistiske flygtninge og deres politiske indsats efter den 9. april 1940, herunder samarbejdet med DKP og deres bidrag til modstandskampen. På museets hjemmeside findes yderligere materiale om de tyske emigranter.

I 2003 erhvervede museet en stor samling af Hans Scherfigs tegninger, og en del af dem kunne i 2005 ses på museets udstilling i anledning af Scherfigs 100-års fødselsdag. Med baggrund i tegninger fra New York har Susanne Aasted Gottlieb skrevet om Scherfigs blik for kvinder.

Årbog 2010. 128 s. 98 kr.

Digitalisering lukker biograf

I oktober sidste år gav kulturministeren udtryk for, at regeringens hjælp til digitalisering af biograferne ville redde dem alle og ikke medføre biografdød. Men det viser sig nu, at denne forudsigtelse ikke holder vand. Om kort tid må Hundested Kino lukke, fordi de 200.000 kr. den kan få i tilskud langt fra dækker de reelle udgifter, når den har to sale. Man kan frygte, at også 40 andre små biografer er i fare for at lukke, fordi støtten ikke er tilstrækkelig, og det vil især ramme udkantområderne. Ligesom det lokale bibliotek er den lokale biograf et socialt samlingssted, og en lukning vil ramme lokalsamfundet kulturelt.

"Papirløs"-korrespondance og bibliotekerne

Der er lagt op til, at inden for de næste to-tre år skal borgerne kommunikere papirløst med det offentlige, hvilket vil sige, at man ikke længere skal udfylde blanketter og skrive papirbreve, men udelukkende kommunikere pr. computer. Da man er klar over, at ikke alle har en computer, henvises der til at man kan få hjælp til at bruge computere på bibliotekerne, men hvordan dette skal kunne lade sig gøre, når man nedlægger flere og flere biblioteker eller omdanner dem til selvbetjeningsbiblioteker står hen i det uvisse.

Bladfond 2011

Afdelinger	1/8–29/8
Amagerland	700,00
Indre By	1.775,00
Nordsjælland	1.690,00
Nordvest	1.310,00
Vest	900,00
Vestegnen	1.200,00
Bladfond i alt	7.575,00

Masser af succes, og det der hører til...



Af Rikke G.F. Carlsson

■ Årets K-festival på Nørrebro gav stemme og alternativer til et andet og bedre samfund, end det vi lever under i dag. Glade mennesker, musik med slag i, optimisme og kampgejst viser, at vi kun lige er begyndt.

Solen skinnede på de fattige, de syge og de svage, de unge og de gamle, de

arbejdsløse, oprørerne og kommunisterne. Årets K-festival i Nørrebroparken den 20.–21. august blev en dejlig oplevelse, fyldt med glæde og politisk indhold.

Nyt sted

Med alt for kort varsel opdagede beboerne på Nørrebro, at metroselskabet havde gravet den 11 millioner ny anlagte Nørrebropark op.

Dette var gået Københavns kommune forbi, og mange lokale arrangementer måtte flyttes, herunder K-festivalen. Med en uges varsel fik vi tegnet og opstillet en ny plads, fik genoptrykt plakater og program og givet besked til så mange vi kunne, – og alt lykkedes.

En stor tak fra festivalledelsen og de to kommunistiske partier, som står bag festivalen, til alle de aktivister der ydede denne indsats. Festivalen var velbesøgt, og allerede nu vælter ideerne ind til næste års festival.

Ord med på vejen

Musikken var i topform og politisk kom vi hele verden rundt. Der blev solgt og uddelt masser af politisk materiale, og det kommende valg

fik et par ord med på vejen. Europagten, arbejdsløsheden, krigene og opfordring til oprør fra Horserød/Stutthoff-foreningens terrordømte formand Anton Nielsen, blev taget vel imod af publikum.

Solidaritet med folk og

lande der dagligt trues og angribes, fik også en varm modtagelse fra alle de mange mennesker der var samlet under sol og røde faner.

Tak for i år.

TAK

En stor tak til alle aktivister i forberedelserne, opbygningen, gennemførelsen og nedtagningen af årets K-festival, et kæmpe arbejde, som sikrede dens store succes. Tusind tak. Vi ses næste år.

Kommunistisk Parti i Danmark.
Danmarks Kommunistiske Parti

LO Faglige Seniorer Storkøbenhavn og 3F's Senior-klubber Region Hovedstaden fejrer

FNs Internationale Ældredag 4. oktober 2011

på Christiansborg Slotsplads kl. 13.00 til 15.00

Under parolerne:

- Velfærd, ikke almisser
- Nej til forringelser for de dårligst stillede, finansieret af skattelettelser til de bedst stillede

Fredsfestival på Karensminde i Valby lørdag den 10. september kl. 11–23

■ Hvert andet år arrangerer Valby og Sydvest mod Krig i samarbejde med en række freds-, politiske og faglige organisationer en festival omkring væsentlige fredsspørgsmål. I år er overskriften meget aktuelt: Fred uden NATO – nedrustning og udvikling. Programmet kan ses på

www.fredsfestival.dk/2011

Kl. 11–13 indleder Angie Zelter fra den britiske organisation Trident Ploughshare og Tom Paamand fra AMK om Krigsmaskinen NATO – en aktiv spiller i krigen om ressourcer, og 16.30–17.30 afsluttes det politiske program med en debat om, hvordan vi

i Danmark får en Fælles modstand mod krig og fascisme.

Kl. 13.30–14.30 og 15–16 afvikles 6 åbne workshops under overskrifterne: Kvinder i Afghanistan, Menneskerettigheder, Status efter 10 års terrorkrig, Militarisme og klimaforandringer, Danmark i krig i 10 år og Krigsmodstand

verden over.

Under debatter og workshops er der underholdning med bl.a. musik, trylleri, historier og snobrødsbagning for børn og voksne, og en række af de deltagende organisationer har åbne boder med spændende informationer og effekter.

Aftenens program byder bl.a. på grill- og vegetarmad, uddeling af Fredsgrisen og musik med Marie Ingerslev og Kalle Matthiesen og Dreamcity med Søren Berlev, Peter Ingemann og Tømmer-Claus.

Kom og nyd en god dag i godt selskab i fredens tegn.

Socialisme eller undergang

Spændende og inspirerende besøg på De tyske kommunisters traditionelle UZ-festival

Af Arne Cheller

■ Kommunisternes sommer-festivaler er en mangeårig tradition, ikke mindst i Europa. Mange læsere af *KOMMUNIST* kender K-festivalen, der afholdes i København hvert år i august, ligeledes kender mange den store AVANTE festival, der afholdes af de portugisiske kommunister hvert år i september i Lisabon og de franske og græske festivaler. Mindre kendt er UZ-festivalen, der foregår hvert andet år i Tyskland. UZ er Tysklands Kommunistiske Parti (DKP's) avis – Unsere zeit, Vores tid.

Fest og solidaritet

Under temaet: Fest og Solidaritet – Folkefest for DKP og UZ løb festivalen af stablen fra 24 til 26. juni i Dortmund i Revierpark – Wischlingen, et skønt parkområde som passede perfekt til festivalen med dens mange og varierede tilbud til gæsterne. Børnene havde deres egen plads "den røde Indianer", og der var en ungdommens plads, for træf med DKP og det kommunistiske ungdomsforbund, SDAJ. Hver kommunistisk afdeling fra de



tyske delstater havde deres egne områder og deltog med kultur og debat som f.eks. "Revolte eller Revolution", "Nordafrika og Mellemøsten", "Venezuelas og Bolivias vej til socialisme".

Den internationale solidaritet havde en fremskudt plads på UZ festival. Den Tysk-Cubanske venskabsforening havde et kæmpe telt.

Masser af kultur

Et stort hus var rammen om

diskussioner om litteratur og kunst. Her var alt hvad hjertet kunne begære af bøger, billedkunst og skulpturer, nyt som gammelt.

Musikken på festivalen gik over punk og rock til vise- og folkesang. Her skal nævnes et 12-personers folkesangerband fra USA – Walk about Clearwater Chorus, som de hedder – som var et af festivalens helt store succeser. Festivalen havde en række morsomme indslag f.eks. Jeopardy for

revolutionære, spørgsmål om klassekampen i teori og parksis og Karaoke i revolutionære sange for blot at nævne nogle få.

Internationalt træf

KPID deltog med en femmandsgruppe som gæster sammen med grupper fra i alt 22 kommunistiske partier. Gruppen havde gode og inspirerende samtaler med repræsentanterne fra Luxemburg, Holland, Portugal, Spanien og DKP.



Køb og læs KOMMUNIST

Abonnement:

1 år 275,- kr.
1/2 år 165,- kr.

Mødet med DKP blev et møde med den nyvalgte partiformand, Bettina Jürgensen, hvor hun berettede om deres kamp mod EU, og dens mere og mere militaristiske side med udvidelsen af EU-militærstyrken og støtten til USA's krige. Også kampen og solidariteten med arbejderklassen i Grækenland, Irland, Portugal og Spanien blev drøftet ligesom spørgsmålet om atomkraft eller alternativ energi, som indgår i DKP's aktiviteter; ikke mindst efter katastrofen i Fukushima.

I sin tale til festivalen sluttede Bettina Jürgensen med at påpege at tidligere kæmpede kommunisterne under slagordet: "Socialisme eller barbari" men i dag må slagsordet blive: "Socialisme eller undergang", for der er mere end nogensinde brug for kommunister og en kommunistisk presse i arbejderklassens kamp mod kapitalismen.

KPID's gruppe kan varmt anbefale endnu flere danskere at deltage i UZ festivalen i 2013.